

GÖKKUŞAĞINDAKİ MELEKLER

dokuzdiyeberi

GÖKKUŞAĞINDAKİ MELEKLER

dokuzdiyeberi

GÖKKUŞAĞINDAKİ MELEKLER

ÖNSÖZ

Türkiye'nin tek ve en iyi bilim kurgu ve fantastik kitap serisine hoş geldiniz.

Hiç, yabancı ülkelerde çekilen filmleri kıskandığınız oluyor mu? *"Neden bizim ülkemizde böyle filmler çekilmiyor?"* diye düşündünüz mü? Elbette ki düşünmüşsünüzdür.

Sizler de çok iyi biliyorsunuz ki; Türkiye'de hiç bilim kurgu ve fantastik filmler çekilmiyor. Hatta aksiyon ve macera filmleri de çekilmiyor. Hatta ve hatta korku ve gerilim, strateji, suç ve benzeri türde filmler de çekilmiyor. Sadece Aşk ve komedi türünde filmler çekiyoruz. Çok afedersiniz ama komedi filmlerinde de o*urarak bizi güldürmeye çalışıyorlar. Aşk film ve dizilerini de zaten biliyorsunuz. Herkes birbirine aşık, herkes birbirinin bir şeyi oluyor...!!

Ancak başka türlerde filmlerin de çekilebilmesinin mümkün olduğunu söyleyebilirim. Hatta birkaç tane çekildiğini de biliyorsunuzdur. Evet, biraz maliyetli olabilir ancak yerli bir bilim kurgu ve fantastik filmin çok rağbet göreceğini de hesaba katarsak gişe hasılatından gelecek paranın, harcanan paradan çok daha fazla olacağını da unutmamak gerekiyor. Peki, *"Neden yerli bilim kurgu filmleri çekilmiyor?"* sorusuna ise bizim insanlarımızı aşk dizi ve filmlerine alışmış hale getirdiler. Genç kesimin ise bundan biraz rahatsızlık duyduğunu söyleyebiliriz. Durum böyle olunca haliyle insanlar, yerli bilim kurgu ve fantastik film yokluğunun verdiği açlıkla ya kitaplara ya da yabancı filmlere başvuruyorlar.

Bu kitap ise "**Evrenin Sonu**" adlı bilim kurgu ve fantastik türde olan serimizin ilk kitabıdır ve uzun bir serinin diğer tüm kitapları arasında bağlayıcı bir niteliğe sahiptir. Serinin hikayesi için "**Gökkuşağındaki Melekler**" bir başlangıç kitabıdır.

Evrenin Sonu serisi, uzun soluklu ve film izliyormuş hissiyatı veren hikayelerden oluşuyor. Bütün hikayeler birbiriyle bağlantılıdır. Her kitabın sonunda, bir sonraki hikaye için "**After Credit**" bilgileri bulunmaktadır. Bu After Credit bilgilerini yeni çıkacak kitabın bir fragmanı olarak görebilirsiniz.

Karakterlerin isimleri size garip ve yabancı gelebilir. Ancak bütün hikayeler, bizim evrenimizde ve günümüz Türkiye'sinde geçmektedir. Karakterlerin isimleri, verilen tarih ve saatler, karakterler arasında geçen konuşmaların sırları, yaşanan realistik olaylar ve benzeri şeylerin hiçbirisi tesadüfen yazılmamıştır. Bunların hepsinin, bir yerlerde bir anlamları vardır. Anlamak için araştırmak ve mantık yürütmek yeterlidir. Karakterin isimleri, hikâyelerine uygun olarak bilinçli bir şekilde yazılmıştır. Hikâyenin sonuna vardığınızda herşeyi anlayacaksınız.

Her bir karakter kendi hikayesini yaşarken, kader ise bütün karakterleri ana hikaye için hazırlamaktadır. Sadece "**Gökkuşağındaki Melekler**" kahraman bakış açısıyla yazılmıştır. Geri kalan bütün kitaplar tanrısal bakış açısıyla yazılmıştır. Elbette ki bunun da bir nedeni vardır.

Şimdi eğer hazırsanız "**Evrenin Sonu**" adlı serinin ilk kitabına, uzun soluklu bir maceraya başlayalım... Keyifli okumalar dilerim...!!

1. BÖLÜM

19 Mayıs 2017, Cuma 07:34

Her yer karanlıktı. Etrafta tek ışık bile yoktu. Bir boşlukta, hiçliğin ortasıdaydım sanki. Keman ile çalınan çok güzel, çok duygusal bir müzik duyuyordum. Ve bir kadın kemana eşlik ediyordu. Sesi çok güzel, çok hoştu. "Hiçliğin ortasıdaydım sanki.!" dedim ama bana hiçliği sorarsanız, ne olduğunu, nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Bilincim vardı ama sadece bilincim vardı. Nerede olduğumu bilmiyordum. Hiçbir şey göremiyordum. Ellerimle bedenimi yoklamaya çalıştım. Ama ne bedenimi yoklayacak ellerim vardı, ne de yoklanacak bir bedenim. Ne gördüğüm bir şey vardı, ne de görebilecek gözlerim. Bilincimden başka hiçbir şeyim yoktu. Zifiri karanlığın içinde o an ailemi, arkadaşlarımı, sevdiklerimi bile düşünemiyordum. Nereden geldiğini bilmediğim keman sesi çok güzel geliyordu. Kulaklarım olmadan duyabiliyordum. Nefes almakta zorlanıyordum.

Sonra her günkü gibi çığlıklarla uyandım. Yatağımın üstünde, odamdaydım. Betonda yatmış gibi her yerim kaskatı kesilmişti. Rüyalar sizin için neyi ifade ediyor? Mesela rüyaların kutsal bir şey olduğuna inanır mısınız? Onların bize bir şeyler anlatmaya çalıştığına inanır mısınız? Yoksa onların başka bir hayatın belirtisi olduğunu mu düşünürsünüz? Rüyalar, hayatımızda yaşadıklarımızın bir yansıması, psikolojik bir hastalık mı yoksa başka diyarlara açılan bir kapı mı? Sanırım bu konuda spesifik bir tanım yok. Çoğu insan gibi, rüyalar benim için de sıradan bir şeydi. Rüyaların; yaşadığımız hayattaki stresin, hayallerin, umutların, planların, gelecek kaygısının, binbir çeşit sorunların ve daha birçok şeyin yansıması olduğunu düşünürdüm. Ancak gerçek

bambaşkaydı. Rüyaların psikolojik bir rahatsızlık olması dışında başka bir şey olacağını hiç düşünmedim, hiç farketmedim. Ta ki, aynı rüyayı defalarca kez görünceye kadar! İki yıldır her gece gördüğüm kabusu, bugün de görmüştüm. Her uyandığımda nefes nefese kalıyordum. Sanki bu rüyayı, bu kâbusu gördüğümde nefes alamıyordum ve nefessizlikten uyanıyor gibi hissediyordum. Göğüs kafesimi şişmiş ve içten sıkışmış gibi hissediyordum sürekli.!

Tam iki yıldır bu kabustan kurtulamıyordum. Bazen sırf bu kâbusu görmemek için uyumamaya inat ediyordum. Ama maalesef uykuya savaş açılmaz. Açmak isterseniz bile açamazsınız. Asla kazanamayacağınız bir savaş olur bu. Bütün bunlara rağmen hâlâ rüyaların yaşadığımız hayattaki şeylerin psikolojik bir yansıması olduğunu düşünüyordum.

Delirdiğimi söyleyebilirdim fakat gayet sağlıklıydım. Kendimi çok daha iyi hissediyordum. Gördüğüm bu kâbustan başka hiçbir psikolojik sıkıntım yoktu. Ve iki yıldır bu kâbusla yaşıyor olmama rağmen psikolojik olarak çok daha iyi dayanıyordum. Yıllarca gördüğüm bu kâbusu, sıradan bir kâbus sanıyordum. Ancak bu kâbus, benim lanetim, kehanetimdi. Ben ise evrenin bir parçasıydım. Sıradan gibi görünen bu kâbusun, bir şeylerin habercisi olacağı veya hayatımı mahvedeceği aklımın ucundan bile geçmezdi. Hayatımı mahvedecek olan bu kâbusu, sıradan bir kâbus sanıp sıradan hayatıma devam ediyordum.

Odamda, yatağımın karşısında duvara asılı bir analog saat vardı. Saat, 21:05'i gösteriyordu. Saatin pili dün gece bitmiş ve durmuştu. Ama ben saatin durmuş olduğunu fark etmediğim için okula geç kaldığımı sandım. Çünkü saat dijital olmadığı için dünden beri

durduğunun farkında değildim. Hazırlanmak için yatağımdan kalktım ve gözüm masanın üstünde duran telefonuma ilişti. Telefonumu çalışma masasının üstünde aldım. Saat, 07:34'tü. Duvardaki saatin durduğunu yeni fark etmiştim. Dersin başlamasına daha yarım saat vardı. Perdeyi çektim ve içeriye güneş ışığı girmişti. Pencereyi açtığımda bahar kuşlarının sesleri cıvı cıvı geliyordu.

Pencerenin ötesinde, sokakta bir adam duruyordu. Uzaktan kim olduğunu kestiremiyordum. Ama daha önce hiç böyle birini mahallede görmemiştim. Tuhaf bir şekilde etrafına bakıp duruyordu. Sanki bir şeyler arıyordu. Belki de bu mahalleden değildi ve birilerini arıyordu, bilemem. Kısa bir süre sonra beni fark etti ve bana baktı. Bahçenin duvarına yanaşıp bana birşeyler soracağını düşündüm. Ancak adam, iki eliyle saçlarını yüzünden çekti ve yürüyüp gitti.

Odanın havalanması için pencereyi açık bıraktım ve telefonumu tekrar masanın üstüne koyup lavaboya gittim. Aynadan kendime baktım, biraz yorgun hissediyordum. Yüzümü yıkamak için suyu açtım ve ellerimle yüzüme su çarpmaya başladım. Suyu her yüzüme çarptığımda kendimden geçiyor gibi hissediyordum. Sanki bir anda yok olacaktım gibi hissediyordum ve bu muazzam bir duyguydu. İlk kez böyle bir şey hissettiğim için normal bir şey sandım ve bu durumun verdiği haz ile birkaç defa daha suyu yüzüme çarptım. Gözlerim kapalı bir şekilde suyu yüzüme çarparken suyu sesi, koca bir şelalede olduğumu hissettiriyordu. Sıcak suyun akmasıyla musluğun üstünde asılı duran ayna buğulanmıştı. Yüzümü yıkadıktan sonra başımı kaldırdım. Buğulanan aynanın karşısında kendime bakarken bir an kendimi ve etrafımı tanıyamadım.

Ben, kısa saçlıyım ve sakalım ise yeni yeni çıkıyordu. Çok seyrek sakalım var. Ama buğulu ayna beni, arkada bağlanabilecek kadar uzun saçlı ve sakallı biri gibi gösteriyordu ve göğsümün tam ortası kızarmış gibiydi. Arkamda ise duvardaki seramikler yerine siyah, kırmızı ve sarı tonlarında renkler vardı. Korkmuyor değildim açıkçası. İçten içe korkuyordum. Gördüğüm illüzyon gibi bir şeydi. İki yıldır gördüğüm bu kâbustan sonra ayna beni korkutuyordu. Elimi yavaşça aynanın üstüne koydum buğuyu temizledim. Yüzümün yıkanmasıyla ıslanan saçlarım, buğulu aynada sanki uzunmuş gibi görünüyordu. Yüzümü yıkadıktan sonra salona geçtim. Evde her zamanki gibi kimse yoktu. Babam (Oktay) ek iş aramaya çıkmıştı. Avir Abim, babamın yerine şehir içi dolmuşuna şoförlük için gitmişti. Annem (Elisa) de müzeleri gezmek için sabah erkenden evden çıkmıştı ve kardeşim (Asteng) ise okula gitmişti. Ben de daha fazla okula geç kalmamak için yemek yemeden hızlıca hazırlanarak evden çıkıp dolmuş durağının yolunu tuttum.

Yıl 2017. Benim adım Abel. 20 yaşında, 1,85 boyunda, 80 kilo, sarı veya çok açık kahverengi (hafif kızıl dalgalarla) gözlere sahip esmer ve %95 yakışıklı denilebilecek bir görünüşe sahip, spor yapan kaslı ve yapılı biriyim. Üç çocuktan oluşan, her akşam kadın cinayetleri, tecavüz, taciz, şiddet, hayvan ve çocuk istismarı haberlerini kınayıp ben bilmem eşim bilir, arka sokaklar, cennet mahallesi, affet beni gibi bir asır süren dizileri izleyen, gırgır şamatanın bitmediği beş kişilik çekirdek bir ailenin ortanca çocuğuyum. Beni en çok annem seviyor. Küçüklüğümden beridir hep bana, çok özel bir çocuk olduğumu, içimde merhametin eksik olmamasını söylerdi. Bilime ve teknolojiye düşkün, meraklı biriyim. En büyük hayalim, okulu bitirdikten sonra DDB Endüstriyel'de bir

mühendis olmaktı. Çoğu insanın nefret ettiği DDB Endüstriyel'in sahibi olan Turay'a ve onun hayat hikayesine hayrandım (Mekatron kitabından). Ve bir hayalim daha vardı. O da sevdiğim kıza, onu sevdiğimi söylemekti.

Babam (Oktay), hiç hasta olmamasına rağmen çalıştığı kurumu arayıp "Hastayım, bugün işe benim yerime oğlumgelecek!" diyen 50 yaşında, 1,76 boyunda, 90 kilolu, kafasının tepesi seyrek saçları olan, göbeği bağımsızlığını ilan etmiş, sakalsız, bıyıklı ve dayak atmayı kendine felsefe edinmiş, dayağa meyilli, öfkeli bir şehir içi dolmuş şoförü. Dayağa meyilliydi ama bir kere bile annesimi bırakın dövmeyi, kötü bir söz dahi söylediği duyulmamıştır. Onun dayak felsefesi sadece çocuklarında geçerliydi. Her gün dolmuşun bağlı olduğu kurumu arayıp hasta olduğunu söylüyordu. Kurumdan bir kişi de çıkıp "Hastane mi sana çalışıyor, eczane mi sana çalışıyor?" demeden dinlenmesi için izin veriyordu. Ve hazır işi olmasına rağmen bazen yerine Avir Abimi işe gönderip kendisi ek iş aramaya çıkıyordu. Ya da biz öyle sanıyorduk.!

Annem (Elisa), 1,78 boyunda, 70 kiloda, ela gözlü, kumral ve kafayı tarihi eserler ile bozmuş bir ev hanımı. Her gün sabahın şafağında dışarı çıkar akşama kadar müzeleri, koleksiyoncuları gezer, tanıdığı - tanımadığı insanların aksesuarlarını satın almak isterdi. Ancak şuan'a kadar tek bir tane bile satın almış değildi. Eski -püskü, tarihi değeri olan aksesuarlara merakı çok fazlaydı. Ya da biz öyle sanıyorduk.

Abim (Avir), görme engelli bir serseriydi. 27 yaşında, 1,77 boyunda, 76 kiloda, kıvrıcık saçlı, kalın camlı gözlük takan, gözlüğünün camına sinek konsa göremeyen biriydi. 8 yıldır gözleri doğru düzgün göremiyordu. Bazen uzağı göremiyor, bazen de

yakını göremiyordu. Biz de miyop mu yoksa katarakt mı olduğunu bilmiyorduk. Doktora da görünmüyordu. Hiç doktora gitmek istemiyordu. Ya da biz öyle sanıyorduk.

Avir Abim, lise yıllarında (sekiz yıl önce) Sude adlı bir kızı seviyordu ama Sude'yi seven tek kişi Avir Abim değildi. Bekir adlı bir çocuk da Sude'yi seviyordu. Bekir, bizim oturduğumuz evden iki mahalle ötemizdeydi. Babalarımız tanışmıyordu fakat biz çok az birbirlerimizi tanıyorduk ama samimi değildik. Ben ise Avir Abim aracılığıyla onları tanıyordum ama birbirimizle muhabbetimiz yoktu. Hatta birbirimize selam bile vermezdik. Sude ile de aynı şekilde. Avir Abim, Bekir'in Sude ile konuşacağını duyunca sınıfa gidip (Sınıfı 3. Katta) pencereden gözleri iyi göremediği için Bekir sanıp Sude'nin üzerine işemişti. Daha sonra da Sude ve Sude'nin babası şikayetçi olunca Avir Abim okuldan atıldı. Ve atıldığı ilk gün babamdan dayak yemişti. Öyle bir dayak yemişti ki, insan düşmanını bile böyle dövmez denilecek cinstendi. Ama Avir Abim, o dayağı okuldan atıldığı için yememişti. Babamın, okulun müdürü tarafından okula çağrıldığı ve hem bütün öğrencilerin hem bütün öğretmenlerin hem de Sude'nin babasının yanında, müdürün "Oğlunuz bir öğrencinin üzerine işemiş!" demesi ve babamın hayatı boyunca bu kadar utanmamış olduğu için bu dayağı yemişti. O yüzden olayın üstünden sekiz yıl da geçmiş olsa, Avir Abim, hâlâ Sude'ye de Bekir'e de çok öfkeliydi. İkisini de nerde görse üzerlerine saldırırdı.

Benden bir yaş küçük kardeşim (Asteng). Asteng, 19 yaşında, lise son sınıfa gidiyordu. 1,83 boyunda, 76 kilolu kavruk tenli, siyah saçlı yakışıklı bir çocuktı. Kardeşimi çok severim. Çok zeki biridir. Küçükken çok daha zekiydi ve doktor olmak istiyordu. Aynı zamanda mahalle maçlarında çok hızlı koşabildiği için babam, hep

"Oğlum futbolcu olacak, babasını gururlandıracak, abilerine benzemeyecek. Bütün insanlara kendini gösterecek. Kim olduğunu herkes öğrenecek..!" diyordu. Küçük bir futbol kulübü, Asteng iyi oynuyor diye söylemişlerdi babama. Babamın bunun etkisiyle de Asteng'in futbolcu olmasını istiyordu. Ama çok talihsiz, dikkatsiz bir kaza oldu. Üç yıl önce Asteng, ağaçtan bacağının üzerine çok kötü düştü ve babamın bütün hayalleri yıkılmıştı. Çünkü artık bırakın koşmayı doğru düzgün yürüyemiyordu bile. Sol ayağı aksıyor ve topallıyordu. Ya da biz öyle sanıyorduk.

İsimlerimiz gibi garip bir aileyiz. İsimlerimizi annem Elisa, özellikle koymuştu. Babam, bu isimleri çok değişik ve alışılmadık bulsa da yine de anneme saygı duymuştu. Babam, anneme çok değer verir, onun kararlarına asla karşı çıkmazdı. Anneme karşı çok romantik biri olabiliyordu ama konu bize gelince işler değişiyordu.

İki yıl önce (2015'te) vefat eden dedem, 40 dönümlük tarlasını ve 500 bin ₺'lik birikimini bize bıraktı. Dedemin mirasıyla geçimimizi sağlıyoruz. Ama yine de sadece gider değil aynı zamanda bir gelirimiz de olsun diye abim ile babam çalışıyor. Hatta abam ek iş bile arıyor. Dedemin mirasından önce maddi durumumuz ortaydı.

19 Mayıs 2017, Cuma

ArGen Üniversitesi

2017'nin son ilkbahar ayı'larından Mayıs'tı. Havanın normalinden biraz daha sıcak olduğu bir ilkbahar günüydü. Üniversitede bizim yan sınıfından Murat adlı biri abisi Salih'in evleneceğini söyleyerek arkadaşlarını davet ediyordu. Murat, Benim samimi olmadığım biriydi. Arkadaşlarını Abisinin düğününe davet ederken ben de orada bulunduğum için beni de davet etmişti.

Benim yakın arkadaşım Ardil, "Seni araba ile evden alırım, ordan birlikte gideriz!" dedi ve "Güzel olur, eğleniriz biraz, kafa dağıtırız!" diye ekledi. Ben "Tanışmadığım, tanımadığım birinin düğününe niye gideyim ki? Üstelik sırf orada bulundum diye davet edildim!" diye düşünerek gitmek istemiyordum. Ardil'in ısrarıyla gitmeyi kabul etmiştim. Ama asıl büyük bir heyecanla gitmemin nedeni ne düğündü, ne kafa dağıtmaktı, ne eğlenmektir. Asıl neden, Murat'ın bizi davet ettikten hemen sonra sınıftaki kızları da davet etmesiydi. Çünkü sevdiğim kızı da davet etmişti. İşte o zaman "Kimse tutamaz beni, kimse engel olamaz bana. Çocuk, bana "gelme" dese bile giderim.!" diye düşündüm.

Elvin, 1,80 boyunda, yaklaşık 70 kiloda, cennet bahçesi renginde yeşil gözlü, beyaz tenli, dalgalı kumral saçlı ve çenesi hafif sivri, yüzünde tebessüm eksik olmayan kısacası benim hayallerimi süsleyen mis kokulu cennet çiçeği gibi bir kızdı. Fiziği de kendisi kadar güzeldi. Elvin, okulun kapısından içeri girer girmez bütün gözler ona çevrilirdi. O kadar güzel ki; ona bakanın donup kalmaması elinde değildi. Yoldan geçerken ona bakan kişi, bir daha bakmak için yolunu değiştirmek ister. Onun yeşil

gözlerine baktığımda kendimi cennette sanıyordum. Ses tonu, konuşma tarzı, duruşu, gülüşe... Her yönüyle beni büyüler, kendine bağlamayı başarırdı.

İki yıldır Elvin ile aynı okuldaydık. Elvin, annesi Buğlem'i henüz bir yaşındayken kaybetmişti. Belki de kaybettiğini sanıyordu. Annesine ne olduğunu bir tek babası biliyordu. Gerçeği babası dışında bilen hiç kimse yoktu. Elvin, anne sevgisinin ne olduğunu bilmezdi. Eski bir gök bilimci olan babası Sadık ile yaşıyordu. Abel, Sadık Bey'i daha önce hiç görmemişti. Sadık, Buğlem'den sonra hiç evlenmemiş, hatta evlenmek bile istememişti. "Ondan başkasını sevmedim, bundan sonra da sevmem, sevemem!" düşüncesiyle hiç evlenmemişti. Gerçekten de ismi gibi eşine sadık kalmış bir adamdı. 20 yıldır Elvin'e hem annelik hem de babalık yapıyordu. Dışarıdan bir gözle bakıldığında "Nasıl doğru bir eş ve düzgün bir baba olunur?" sorusunun cevabı gidiydi. Aslında herkes, herşeyi sadece "Sanıyordu!". Herkesin kendince sırları vardı. Babamın, annemin, abimin, kardeşimin, Elvin'in annesinin, babasının ve hatta Elvin'in.. Herkesin sakladığı bir şeyler vardı.

Elvin ile ailelerimiz tanışmıyordu. Birlikte okulda sürekli olarak fotoğraf çekerlerdik ama Elvin, benim onu sevdiğimi bilmiyordu. Hiç söylememiştim. Onu sevdiğimi belli edip etmediğimi dahi bilmiyorum. Elvin, düğün davetine ilk başta özel sorunlarından ve kiralanan salondan dolayı gelmek istemediğini söyledi. Ben daha yeni ikna olmuşken bu sefer de Elvin düğüne gitmek istemiyordu. Ama onun da arkadaşları ısrar edince ısrarlara dayanamayıp gelmeyi kabul etmişti. Elvin'in geleceğine en çok ben sevinmiştim. Çünkü benim gitme sebebim Elvindi zaten..!

"Elvin ile konuşmak için bir fırsat bu!" diye düşündüm ve

kafamda planımı yapmıştım artık. "Şık giyinmem lazım..!" dedim kendi kendime. İki yıl aradan sonra açılmanın vakti gelmişti. Bu fırsat bir daha elime geçmezdi. Çünkü bir ay sonra okul bitecekti ve tatil olacaktı. "Dünya bu! Belki de bir daha asla onu göremeyeceğim! Belli mi olur?" diye düşünüyordum. O yüzden bu fırsat benim gözümde hayatımın dönüm noktası niteliğindeydi. Ama bir yandan da işler ters giderse, Elvin, beni sevmediğini söylerse, utancımдан Elvin'in yüzüne bakamazdım, hatta artık okula bile gidemezdim. Ve Elvin'e karşı rezil olacağımı düşünüyordum. Konu Elvin olunca çok utangaç oluyordum. Sorun da tam olarak buydu. O yüzden beni kabul etmezse bir daha okula gidemeyeceğimi düşünüyordum.

Babama da "Sevdiğim kıza çıkma teklifinde bulundum, kız kabul etmedi ve rezil oldum. Kızın yüzüne bakamadığım için okula gidemiyorum!" demek zorundaydım ama diyemezdim. Ki zaten dememe gerek kalmazdı. Çünkü babam, okula gitmediğimi öğrendiği anda açıklama yapmama izin vermeden Abim Avir'e attığı dayanın aynısını bana da atardı. Babam, "Biz bu kadar masrafı boşuna mı yapıyoruz? Sen karı kız peşinde koş diye mi uğraşıyoruz?" diye söylenip döverdi. Sonuçta abim gibi babamın utanmasına, itibarına saygısızlık yapmış olurdum. Ama yapabildiğim kadar anne ve babamı üzmemeye çalışıyordum.

Okul çıkışı herkes gibi Ardil da evine gitti. Murat'ın abisi Salih de arabayla okulun kapısına gelmişti. Onu okuldan aldı ve böylelikle ilk kez abisini de görmüştüm. Ben de evime doğru yol aldım. Normalde Ardil ile birlikte eve giderdim ama Elvin'e şık görünmek için eve gitmeden takım elbise almayı düşünüyordum. O yüzden Ardil ile gitmemiştim. Acele bir şekilde eve doğru gittim. Takım elbise alacaktım ama o kadar param yoktu. Babamdan istesem

"Okul ne alemde, alttan derslerin var mı?" diye sorular sorup konuyu uzatacak ve sonunda da o kadar parayı vermeyecek diye düşünüyordum. O yüzden "En iyisi parayı annemden isteyeyim..!" dedim. "Sürekli müzelerde gezeceğine biraz da oğlunun imdadına yetişsin!" diye düşündüm. Her işe bir kadın eli değmeliydi sonuçta. Boşuna dememişler "Her başarılı erkeğin arkasında bir kadın vardır..!" diye. Ben de annem sayesinde yarın o düğünde başarılı erkek olmak istiyordum.

Annemin yanına gidip miktar vermeden "Anne bana para lazım..!" dedim. Kadın hiç sorgulamadan 700 ₺'yi çıkarıp verdi ve "Sakin babana ve kardeşlerine söyleme..!" dedi. Annem, hepimize para veriyor ve "Sakin diğerlerine söyleme!" diye uyarıyordu. Anneler her zaman çocukları için gizli bir kahramandır. Normalde babasımın aylık olarak verdiği parayı, annem günlük olarak beklenmedik zamanda vermesi beni oldukça şaşırtmıştı. Hepimize ayrı ayrı para veriyordu ama hiç bu kadar fazla vermemişti. Benim alışık olmadığım bir şeydi bu! Ben, "Ben bu kadının hakkını nasıl öderim..!" dedim kendi kendime.

Anneler, babalardan çok daha fazla sever. O yüzden erkek çocukları anneye düşkün oluyor. Ama ben galiba kız olsaydım yine aynı şekilde annemi daha çok severdim. Çünkü "Annelerin çocukları için verdiği emeği hayatınızdaki hiçbir insan size vermez, veremez!" diye düşünüyor ve Elvin'in babası, Sadık'ı bunun dışında tutuyordum. Bana göre Sadık Bey, bir istisnaydı. Ama yine de annem, bizi, babamdan daha çok seviyordu. Çünkü bizi hep babama karşı savunuyordu. Biz bu kadının hakkını hiçbir zaman, hiçbir şekilde ve hiçbir dünyada ödeyemeyiz, özellikle de ben! Hiç bir annenin hakkı ödenmez. Sizi dokuz ay boyunca karnında taşıyor. Bunu nasıl ödeyebilirsiniz mesela? Siz de onu dokuz ay

karnınızda taşıyabilir misiniz? Öyle bir şansınız var mı? Tabi ki de yok. Siz onu en fazla sırtınızda taşıyabilirsiniz. Elden, ayaktan düştüğünde..! İşte o zaman hayırlı evlat iseniz cennetin kapısı size her daim açıktır.

Annemden aldım parayı ve çarşıya gittim. Mağazaları tek tek gezip kendime uygun bir takım elbise bakıyor ama bir türlü istediğim gibi bir tane bulamıyordum. Bulduklarımın rengini şeklini beğenmiyordum. Beğendiklerimin fiyatını beğenmiyordum. Ben hem çok zor beğenen hem de çok zor karar veren biriyimdir.

Takım elbise ararken o kadar çok gezmiştim ki farkında olmadan kan - ter içinde kalmıştım. Sadece biraz zarif ve ekonomik bir şey arıyordum. Uzun gezmeler sonucunda tam istediğim gibi simsiyah bir tane takım elbise bulmuştum "Kesinlikle bundan daha iyisini bulamam!" diye düşünüyordum. Ancak bu takım elbise Bin yüz tl'ydi. Orada çalışan tezgahtar bin yüz ₺ olduğunu söylemişti. Benim ise yedi yüz tl vardı ama yetmezdi. Lakin artık takım elbise arayamazdım. Çünkü çok yorulmuştum. Üstelik bunu da çok beğenmiştim. Mağaza müdürü, "İsterseniz deneyin, eğer beğenirseniz size bir şeyler yaparız!" dedi. Bir şeyler'den kastı biraz indirim yapmaktı.

2. BÖLÜM

Takım elbiseyi giymek için kabine girdim. Üstümü çıkarıp takım elbiseyi denedim. Çok güzel, çok şık bulmuştum. Gideceğim düğünde damattan daha yakışıklı olduğumu düşündüm. Mağaza müdürü'ne dönüp beğendiğimi söyledim. Mağaza müdürü, "Sizin için 950 ₺, son fiyat bu olur!" dedi. "Alamam! Çünkü yedi yüz tl'den başka param yok!" diye cevap verdim. Mağaza müdürü ise o paraya veremeyeceğini söyledi. O takım elbiseyi alamayacağımı anlamıştım ve çok uğraşıp zar zor bir günlüğüne 200 ₺ ye kiralamayı başarmıştım. Kendimi kazıklanmış gibi hissediyordum. Ama sonuçta benim için önemli bir gündü. "Elvin için değer!" diye düşündüm kendi kendime. Sonuçta her gün 200 ₺'ye alacak değildim. Sadece bir günlüktü ve 200 ₺ verip bir günlüğüne kiralamıştım.

Eve gitmeden önce bir de kalan parayla da Elvin'e bir hediye almak istedim. Sonuçta iki yıldır tanışıyoruz ve ben sadece iki kere hediye almıştım ona. O da zaten Elvin'in doğum günü olduğu için almıştım. Bunun dışında hiçbir hediye almamıştım. Bugün ise farklı bir durumdu. Sonuçta onun vereceği karar olumlu da olsa olumsuz da olsa benim hayatımı değiştirecekti. Hediyesiz de olurdu tabiki ama hediye ile bir başka olduğu düşünüyordum. "İster istemez insanın bir tık daha olumlu düşünmesini sağlıyor!" diye düşündüm. O yüzden mutlaka bir hediye almalıydım. Ama bu işlerden pek anlamadığım için nasıl bir şey alacağım konusunda karasızdım. Gelişi güzel, her şeye bakıp Elvin'in beğenebileceğini düşündüğüm bir şey alacaktım mecburen..!

Hediyelik eşya için her yere bakıyordum ve buluyordum da ama beğendiğim bir şey olmuyordum. Bulduğum bazı hediyeler abest

kaçıyordu, bazıları ise çok sönük kalıyordu. Bir yandan beğendiklerimin Elvin'in beğenmeceğini düşünüyordum. Bir yandan da hem ben beğenmiyordum hem de Elvin'in beğenebileceğini sanmıyordum. Doğru düzgün bir hediye bulamamak bile moralimi bozuyordu.

"En iyisi bir de annem gibi koleksiyonculara bakayım!" diye düşündüm. Koleksiyoncularda da eskiden kalma güzel şeyler vardır. Annem gibi müzelere bakamazdım. Çünkü müzeden bir şeyler satın alamazdım. O kadar param yoktu. O yüzden koleksiyonculara bakmak daha doğru olurdu.

"Buralara yakın bir yerlerde bir koleksiyoncu olması lazım!" diye düşündüm. İlk önce oraya bakmak istedim. Çünkü mahalledeki berber, sevgililerine hep oradan alırdı. "Berber alabiliyorsa fiyatı ekonomiktir herhalde. Orada fiyat uygundur..!" düşüncesiyle doğruca koleksiyoncuya gittim ve içeriye girdim. İçeri girer girmez tahminen 50 - 55 yaşlarında bir adam, tuhaf bir gülümseme ile bana baktı ve "Hoş geldin..!" dedi.

"Hoş buldum."

Adam : *Nasıl yardımcı olabilirim?*

"Düğüne gideceğim de çok sevdiğim bir kız var! Benim için çok değerli biri. Kızlar için hediyelik bir şeyler bakıyorum!"

Adam : *Adın ne senin evlat..!*

Ben sadece hediye bakacağımı ve beğendiğim olursa alıp gideceğimi düşünüyordum. Ama adam, adımı sormuştu. *"Adımın konuyla ne alakası var!"* diye düşündüm.

"Adım Abel..!"

Adam, gözlüğünün üstünden kaşlarını çatarak *"Sonunda geldin demek..!"* dedi. Genelde benim adını duyan insanlar, adımın tuhaf olduğunu söyler ve ne anlama geldiğini sorar. Bu adam ise sanki her gün bu isimde biriyle görüşüp konuşuyor gibi *"Sonunda geldin demek..!"* demişti. Ben de *"Yaşı çok değil ama şimdiden başkalarıyla karıştırmaya başlamış bile!"* diye mırıldandım.

Ben, adımı ve hediyelik eşya baktığımı söyledikten sonra adam, masada sergilenen hediyeleri göstermek yerine direk cebinden bir yüzük çıkarıp bana uzattı. Yavaş, sakın ve kalın bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

Adam : *Bu yüzüğe paha biçilemez. Çok değerli bir yüzüktür. Şans getirir ayrıca. Eminim senin bugün hayatını değiştirecektir..! Sevdiğin kızın olumlu düşünmesini sağlayacaktır!*

Adamın verdiği yüzük ve yüzüğün üstündeki taş hem çok güzeldi hem de çok ilginçti. Bana göre bu yüzük, adamın dediğinden çok daha değerli olmalıydı. Çünkü hayatım boyunca hiç böyle tuhaf ama aynı zamanda güzel bir yüzük görmemiştim. Üstündeki siyah taşın içinde bir sürü parlayan renklerden oluşan noktalar vardı. En çok da yeşil, ateş sarısı, açık kahve ve açık yeşil renkler vardı. Sanki küçük bir evreni, küçük bir taşın içine sığdırmışlardı. Oval bir taşı ve tam ortasında daha önce hiç görmediğim tuhaf, bir o kadar da çekici, güzel bir çiçek vardı. Çiçeğin içi genel olarak açık yeşil renkler, çiçeği çevreleyen sarı-kahve ve geri kalan kısmında ise diğer renkler vardı.

Yüzüğün iç kısmında, taşın hemen altında ise geriye saran bir saat ve saatin içinde, tam ortasının biraz aşağısında ile altı rakamının hemen üstünde ise saatten biraz daha küçük bir pusula vardı. Ve her ikisinin de üstüde cam benzeri şeffaf olan bir madde

ile kaplanmıştı. Taş ile saatli pusula aynı zamanda döndürülebiliyordu. Yani yer değiştirebiliyorlardı. Parlak siyah taş yüzüğün iç kısmına geçerken saat ile pusula üste çıkıyordu. Taş ile saati ortada tutan metal kısmı da bilinen bir maddeden değildi sanki. Çok hafifti ama oldukça sağlam gibi görünüyordu. Ben de daha fazla dayanamayıp fiyatını sordum.

"Dayı, paha biçilmez dedin ama bu çok pahalı olmalı. Benim çok param yok. Ne kadar bu yüzük?"

Adam : Taşı değerli bir taştır, karanlıkta parlayıp ışık saçır. Avcunun içine koy, bak istersen. Fiyatı da yol paran hariç cüzdanında ne kadar varsa..!

Yüzüğü avucumun içine koyup baktım. Taşın içindeki renkler ve noktalar gerçekten de hafif bir ışık saçıp parlıyordu. Karanlıktaki kedilerin gözleri gibiydi. Efsunlu gibi görünüyordu. Avucumdaki taşın içine bakarken dalıp gittim. Yaklaşık bir dakika boyunca gözlerim yüzüğe yapışık bir şekilde duruyordum. Kendimi bakmaktan alıkoyamıyordum. Sanki yüzük beni içine hapsetmişti veya büyülemiş gibi içine çekiyor ve *"Al beni..!"* diyordu. Yaşlı adamın *"Evlat, iyi misin?"* demesiyle kendime geldim.

Adamın benimle dalga geçtiğini düşündüm. Çünkü böyle bir yüzüğe böyle saçma bir fiyat şekli biçmek delilikten başka bir şey olmadığını düşünüyordum. Yine de *"Dayı benim cüzdanımda 500 ₺ var. 400 versem olur mu?"* diye sordum. Adam, *"Olur, yeter ki onu gerçekten değerli bulduğun birine ve yüzüğe değer verecek birine ver, o zaman bana verdiğin paranın bir kıymeti olmadığını çok iyi anlarsın, hatta verdiğin para sana geri bile dönebilir. Yüzüğü aldığın zaman beni daha iyi anlarsın. Şans getirir evlat..!"* diye cevap verdi.

Ben de daha fazla uzatmadan adama parayı verip yüzüğü aldım. Bir an önce yüzüğü alıp oradan çıkmak istiyordum. Ben tam kapıdan çıkarken adam bana seslendi.

Adam : Abel..! Sakın kaybetme ve sakın kimseye satma, yüzüğe ihanet etme..!

Adamın vazgeçmeden, ne dediğini umursamadan *"Tamam!"* diyerek çıkıp oradan uzaklaştım. Ben içeri girdikten ve adımlı söyledikten sonra adamın değiştiğini fark etmiştim. Ses tonu, konuşma tarzı, bakışları vesaire.. Adamın söylediklerini de en az bakışları kadar ilginç olduğunu düşünüyordum. Çok değişik bir adamdı. Yine de yüzüğü almıştım. Adamı çok fazla önemsemedim.

"Tamam, yüzük efsunlu gibi, dedim de beni alıp cennete ıslınlayacak değildi ya..! Zamanı bükecek değildi ya..! Alt tarafı bir yüzük işte..!" diye düşündüm. Ama adam yüzüğe ne kadar fiyat biçerse biçsin, bir yerlerden veya arkadaşlarımdan borç alır ya da eve dönüp anneme herşeyi anlatır yine de o yüzüğü alırdım. Çünkü çok güzel olduğunu ve Elvin'e de çok yakışacağını düşünüyordum. Hem Elvin kabul etmezse bile yüzüğü anneme hediye etmeyi düşünüyordum. Yine sevdiğim birine hediye etmiş olacağım için herhangi bir pişmanlık duymuyordum. Zaten bu yüzüğü almaktan pişman olmak tamamen aptallık olurdu. Annem de buna çok sevinirdi. Sürekli koleksiyoncuları gezip tarihi eserler bakıyordu. O yüzden bu yüzüğü de çok severdi.

Elvin'e hediye de aldıktan sonra eve doğru yola koyuldum. Evimin yakınından geçen bir dolmuşu bindim. Dolmuşta bir koltuk hariç diğer bütün koltuklar doluydu. Ben de boş olan koltuğa geçip oturdum. Hemen önümdeki koltukta, arkası dönük, süslü bir kadın ile çocuğu vardı ve çocuğu dolmuşun içinde çok yaramazlık

yapıyordu. Çocuk yerinde durmuyor, herşeyi birbirine katıyordu. Kadın ise çocuğuna sürekli *"Bak seni şoför amcaya söylerim, sana kızar..!"* diyordu. Bir değil, iki değil, üç değil.. Yolculuk boyunca kadın, yerinde durmayan çocuğa aynı cümleyi kurup durdu. Yine de çocuk deccal gibiydi. Yerinde durmuyordu. Camlara yumruk vuruyor, yolcuların ellerini kollarını ısırtıyor, ayaklarına tekme vurup rahatsız ediyor, şoförün yanına gidip direksiyonu tutuyordu. Dolmuşta kadın ve çocuktan başka sesi çıkan yoktu. *"Bu çocuk ile annesi bizim abimlerin dolmuşuna denk gelseydi muhtemelen kavga çıkardı..!"* diye düşünüp kendi kendinime biraz tebessüm ettim. Çünkü abisimin bu kadar gürültüye, bu kadar sakin ve sabırlı olamayacağını biliyordum.

Dolmuş evimizin yakınına vardı ve yol ücretini vererek dolmuştan inip eve doğru yürümeye başladım. Yürürken öfkeli, tuhaf bir grup apaçi ile karşılaştım. Bazılarının kollarında faça, bazılarında dövme vardı. Bazıları saçlarının arkasında kuyruk bırakmış, bazıları sıfıra vurmuş garip bir grup insan gördüm. Benim anladığım kadarıyla birisi, o gruptan birinin kız arkadaşına mı, hoşlandığı kıza mı çıkma teklifinde bulunmuştu herhalde. Bu grup ise onu kovalarken kaybetmişlerdi. O yüzden arıyorlar, ararken de bağırarak sağa sola saldırıyorlardı. Ellerindeki sopalarla her yere vurarak kırıp döküyorlar, küfür ediyorlardı. Mahalle resmen Texas'a dönmüş gibi bir görüntü yaratmışlardı. Benim, grubun kendi aralarındaki konuşmalarından anladığım buydu.

"Biz sevdiğimiz kıza açılmak için hediye alıp romantiklik yapmaya çalışırken, elalem adam dövüyor! Ee tabi herkesin karşısındakine görünme şekli farklı olabiliyor..!" diye mırıldandım. Ama ben, romantikliği tercihe ediyordum. Sözler varken

yumruklara gerek olmadığını düşünüyordum. *"Gerçi kızların da bazıları romantik erkek severken, bazıları belalı tipler seviyorlar ya, o da ayrı mesele. İnsanın seçimleri değişebiliyor sonuçta!"* diyerek konuşuyordum kendi kendime. Neyse ki hem ben romantikliği serseriliğe tercih ederim, hem de Elvin, serseri, belalı tiplerden hoşlanmaz..!

16:00

Belalı grubu geçtikten sonra eve varmıştım. Evin kapısını çaldım ama açan yoktu. *"Herkes nereye gitmiş olabilir ki?"* diye düşünürken küçük kardeşim Asteng kapıyı açtı. Asteng, nefes nefese kalmıştı. Asteng'i öyle görünce *"Ne odu? İçerde at mı koşturuyorsun? Terden sıırılsıklam olmuşsun!"* diye şaka yaptım.

Asteng : *Abi ne alakası var? Gel, geç. Odada müzik eşliğinde spor yapıyordum. Müzikten dolayı kapıyı duymamışım!*

"Aferin..! Biraz abini örnek al.! Yani diğer abini değil, beni!"

Evde bir tek Asteng vardı. Annem Elisa hala eve gelmemişti. Babam Oktay da dışarıda iş arıyor, o da gelmemişti ve Avir Abim de dolmuştaydı.

Asteng'i salonda bırakıp odasına gittim ve takım elbiseyi tekrar giyip boy aynasından kendime baktım. Takım elbise üstüme güzel oturuyordu. Sanki benim için dikmişler gibiydi. *"Sanki benim gelip bu takımı alacağımı biliyorlarmış gibi oturdu üstüme!"* diye düşündüm. Takım elbiseyi tekrar çıkarıp güzelce ütiledikten sonra kılıfına koyup dolabıma yerleştirdim.

18:30

Akşam olmuştu, Annem ve babam da eve gelmişlerdi. Ama Avir Abim hala işteydi. O, gece saat on'da gelecekti. Ben de içimde bir heyecanla sabah olmasını bekliyordum ama zaman bir türlü geçmek bilmiyordu.

Her zaman ailecek yaptığımız gibi yemeğimizi yedik, yemekten sonra çay, çerez vs ile birlikte ben ve Asteng, annemle sohbet ederken Avir Abim de eve gelmişti. Annem, Avir Abim için yemek hazırladı. O da yemek yedikten sonra babamla televizyon izlemeye başladı.

Yine her zamanki gibi haberlerde şiddet ve istismardan başka bir şey yoktu ve bütün bunların hergün yaşanıp televizyonlarda yansıtılmasına rağmen insanlar hala insanlığı, içlerindeki insan sevgisini, merhameti, şefkati bitirme, iyi niyeti suistimal etme, kin tutma konusunda oldukça kararlı ve ısrarcı davranmaya devam ediyorlardı. İnsanlar hala içlerindeki kin'i, nefreti kasmaya devam ediyorlardı. Hiç kimse yaşananlardan ders almıyorlar. Hatta tam tersine görüp duyduklarını örnek alıyorlar ve onlar gibi olmaya çalışıyorlardı. İnsanlara sorsanız sözde herkes duyarlı ama aslında sadece duyar kasmaya çalışıyorlardı. Herkes de kendi içinde eleştirdiği kişi veya kişiler gibiydi

Televizyona gözüm dalarken *"Toplum olarak bu tür kötü davranışlara karşı çıkabiliyoruz ama ne yazık ki bireysel olarak karşı çıkmaktan çok aynı eylemlerde bulunuyoruz. Gerekçe olarak da haklı olduğumuzu öne sürüyoruz. Çünkü başkası bizim görüşümüzü yanlış bulur diye korkuyoruz. O yüzden toplum olarak birbirimizden güç alıyoruz. Önemli olan ise bireysel olarak, kişisel olarak bu tür olumsuz durumlara karşı koymak..!"* diye düşündüm.

Annem Elisa, bize hep *"Bir insanın içinde merhamet yoksa nefes alıp konuşabildiğine bakmayın. O, insandegildir. Ondan size her türlü zarar gelir..!"* diyordu ve annemin gerçekten de haklı olduğunu biliyordum. İnsanın içinde merhamet olmalı. Doğaya, insanlığa, iyiliğe karşı nedense nedensiz bir savaşımız var ama farkında olmadığımız şey ise bu savaşı kazanırsak katedeceğimiz gerçeğiydi.

Babam ile kardeşlerim televizyon izlerken ben de odama çekildim. Tam odama girdikten birkaç dakika sonra bazı sesler duydum ve ne olduğuna bakmak için odamdan çıktığımda giriş kapısının açık olduğunu gördüm. *"Anneeee! Sen misin?"* diyerek kapıya doğru ilerledim. Tam kapıya yaklaştığımda Annem, elinde yemekle kapıya geldi. Nedenini bilmiyorum ama Annemin, beni kapıda görünce bir şeyler saklıyormuş gibi korktuğunu hissetmiştim.

"Onlar ne anne? Kime götürüyorsun?"

Elisa : *Bahçede bir kuş vardı. Kanadı kırık gibiydi. Ekmek ufalayıp verecektim. Ama gitmiş!*

"Bir şey yok burada! Gittiğine göre kanadı kırık değilmiş demekki?"

Elisa : *Kırıktı, eminim. Ama gitmiş demekki.!*

"Bazı kuş türleri öyle görünür. Ama diğer kuş türlerinden çok daha zeki ve güçlüler anne!"

Elisa : *Dalga mı geçiyorsun?*

"Tabi dalga geçiyorum anne! Kuş bu, gitmiş demekki! Hadi içeri geçelim!"

O an anneme inanmıştım. Çünkü bana yalan söyleyeceğini hiçbir zaman düşünmedim. Kapıyı kapatıp annemle birlikte içeriye girdik. Annem elindeki yemekleri mutfağa götürürken ben de odama çekilip yatağıma uzandım.

Öyle bir seviniyorum ki;

Küçük bir çocuğun bayram için yeni kıyafetler ve ayakkabı alması ve yarın onları giyecek olmanın verdiği heyecan gibi,

Umutsuz bir kpss öğrencisinin sınavdan sonra kendi sitesinde "*Atandınız!*" yazısını gördüğü gibi,

100 yıl sonra fenerbahçenin şampiyon olduğunu izleyip duygulanan fanatik gibi,

İstanbul'daki 3. köprü trafiğinin yoğun olmadığı bilgisini alan taksici abi gibi,

Zam almış çalışan emekçi amca gibi sepsevinçliyim.

Düğün Cumartesi günü, yani yarın akşam.Saat 19:00'da ama ben akşam altı da sanıyordum. Bu gün ise cumaydı. Okulun son günü olduğu için aklımda kalmıştı. Zaten cuma'lar, son iki yıldır hep aklımda kalır. Çünkü "*Bu son gün. İki gün boyunca göremeyeceğim çiçek bahçemi, yeşil gözlümü!*" diyorum kendime. Elvin'i sadece iki gün görmemek bile benim için ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsiniz. Gerçekten birini sevmişseniz o zaman beni çok iyi anlarsınız, ne demek istediğimi bilirsiniz.

20 Mayıs 2017, Cumartesi

Nihayet sabah olmuştu. Güneş doğmak bilmiyordu resmen. Sanki bana inat doğmuyordu. Yine aynı kabusu görmüştüm. Ama bugün gördüğüm kâbus hergünkü kâbustan biraz farklıydı. Bu sefer etrafımda renkli noktalar vardı. Dün uyumadan önce karanlıkta uyuyana kadar aldığım yüzüğün parıltısına bakıp durdum. Her ne olduysa, nasıl olduysa yüzük rüyamı değiştirmişti. Sanki yüzüğün içinde hapsolmuştum. Muhtemelen uyumadan önce çok baktığımdan dolayı rüya görmüştüm. Yine kâbus görüp çığlıklarla uyanmama rağmen mutluydum. Çünkü bugün Elvin'e, onu sevdiğimi söyleyecektim. Moralimi hiçbir şey bozamazdı.

Ben genelde gördüğüm rüyaları uyandığım andan itibaren unuturum ve hiç hatırlamam. Bir tek bu kabusu unutamıyorum. Bir de Elvin ile ilgili olunca unutmak benim için iki yıldır imkansız hale geldi. Çünkü beynimin her köşesi Elvin'in mekanı olmuş gibiydi. Bütün nöronlarım "Elvin" diye bağıyorlar. Hatta nöronlarım o kadar çok bağıyorlar ki hormonlarımın sesi çıkmıyor. Ama maalesef rüyalarımın sonları kabus ile bitiyor..!

Yatakta bir süre düşündükten sonra kalkıp lavaboya gittim. Yüzümü yıkadıktan sonra salona gittim. Yine evde Asteng'den başka kimse yoktu. Avir abim dolmuşa gitmiş. Babam iş aramaya çıkmış ve annem de yine müzeleri gezmeye gitmişti. Bu gün okul olmadığı için de sadece Asteng evdeydi. Zihinde olmak için evin boş odasında bir saat spor yapmak istedim ama ağırlıkları bulamamıştım. En son Asteng, dün spor yapmıştı. Onu uyandırıp "*Ağırlıklar nerede?*" diye sordum ama "*Bilmiyorum!*" diyip tekrar yattı. Ağırlıkları kendim arayıp buldum. Bir saat boyunca spor yaptım.

11:00

Spordan sonra normal olarak terlemiştim, gidip bir de duş aldım. Duştan sonra berbere gidip saçımı ve sakalımı düzelttim. Berber ile biraz konuştum bu konuları. Aslında bir an berberin bana akıl vermesini istedim. Çünkü adam (her ne kadar yanlış bulsamda) evli olmasına rağmen iki tane de sevgilisi vardı. O yüzden bu konuları anlar, diye düşündüm Sonradan *"Boşver, hem eşini hem sevgilisini hem de diğer sevgilisini birbiriyle aldatan karakersiz birinden hayır mı gelir?"* dedim ve sormadım. İnsanlar, birileri hakkında *"Yanındaki ile uyuyup kalbindeki ile ölmek!"* deyiminin sahte romantikliğine aldanıp normal bir şeymiş gibi bu deyimi çok rahat bir şekilde söyleyebiliyorlar..! Oysaki ne kadar da iğrenç bir cümle..! Sevecekseniz birini sevin. Bir kişiyi sevin. Sevmediğiniz birinin hayatını zehir etmenize gerek yok. Yıllarca o insanı seviyormuşsunuz gibi davranmanıza veya aldatmanıza da gerek yok. O insan ile uyuyacağınıza gidin kalbinizdeki kişiyle beraber ölün. İnsan olana, insan gibi sevene bir kişi çok bile. Ama bu cümlelerin sahte romantikliğini insanlara o kadar iyi bir şekilde empoze etmişler ki *"Ayy ne kadar romantik!"* diyip hayatınızdaki ihanetin farkına bile varamıyorsunuz ve kendi isteğinizle o ihaneti kabullenmiş oluyorsunuz..!

12:00

Berberde işim bitince tekrar yola koyulup eve döndüm. Oldum olası berberde traş olduktan sonra berberde yıkanmam. Aışmamışım orada yıkamaya, berberleri hep hijyensiz bulmuşumdur. O yüzden tekrar bir duş almak istedim. Hem düğüne kadar vakit de geçer, diye düşündüm.

13:00

Açtım müziği, şarkı eşliğinde sıcak banyoya girdim. Dinlediğim şarkı için klip çeker gibi yukarıdan akan suyun altında keyifli bir şekilde şarkı söyleyip dans ederek güzelce bir duş aldıktan sonra çıkıp kurulandım ve ahenkli saçımı fönledim. Artık beklediğim an çok daha yakınımdaydı. Büyük sabırsızlıkla takım elbiseyi giymek istiyordum, o düğüne gitmek istiyordum, gidip hemen Elvin ile konuşmak istiyordum. İki yıldır hiç olmadığım kadar heyecanlı, hiç olmadığım kadar sabırsızdım. Çünkü işin ucunda Elvin vardı.

14:00

Zarafetin rengi olan takım elbisemi giydim. Hemen altına da beyaz, oturaklı bir gömlek giydim. Zifiri bir kravat taktım. Bir tane de güneş gözlüğü taktım. Elvin'e vermek için de bir gül ve yüzüğü de koydum sağ cebime. Parfüm sıktım ve arkadaşım Ardil'i aramasını beklemeye başladım.

3. BÖLÜM

15:00

Saat üç olmuştu ve daha Ardil aramamıştı. Ben arıyorum ama ulaşamıyorum! Mesaj atıyorum bana dönmüyordu. Sınıftan diğer arkadaşları aramak istemedim. Ben de bizi düğüne davet eden Murat'a sosyal medyadan mesaj attım. *"Bizim arkadaşlara veya Ardil'a ulaşabiliyormusun? Yanındalar mı?"* dedim. Ancak, *"Sen kimsin?"* diye cevap verdi. Ben de *"Bununla uğraşamam!"* dedim kendi kendime ve hiç lafı uzatmadan *"Pardon yanlışlıkla oldu!"* dedim.

16:30

Saat dört buçuk olmuştu. Ne gelen vardı, ne giden. Düğüne geç kalmak da istemiyordum. *"Beni unuttular mı?"* diye düşünmeye başladım. İçimde bir sıkıntı, bir gerginlik oluşmaya başlamıştı. Bizim ev ile düğün salonu arası, araba ile yarım saat sürüyordu. Araba ile gitsem düğüne bir saat kalmış olur, diye düşündüm. O, bir saat de eğleniriz düğün başlayana kadar demiştik ama ortalıkta kimse yoktu. Ne Ardil ne de diğer arkadaşlardan kimse ortalıkta yoktu.

Bunlar beni unuttular herhalde, diye düşünüp biraz sinirlenmiştim. Çünkü Elvin oraya gidiyorsa her ne olursa olsun benim de gitmem lazımdı. En iyisi ben kendim gideyim, dedim çünkü hoşlandığım kız orda ve ben bu kadar şıkken, iki gündür nefes almadan hazırlanırken, bir günlük takım elbiseyi 200 ₺'ye kazıklanmışken, cennet gözlüme hediye almışken ona, bu şık halimle onu seviğimi söylemem lazımdı.

Onları beklemeden kendim gitmek istedim. Babam iş aramaya çıkmıştı, abim dolmuşa gitmiş, annem yine müzelerde geziyordu, Asteng de okul tatil olduğu için hâlâ uyuyordu. Evde bir tek Asteng vardı. Asteng uyuduğu için çıkarken kapıyı kitledim. Dışarı çıkarsa kendi anahtarıyla açardı. On metre gider gitmez biri geldi ve bana elektrik faturasını verdi. Faturada 67 bin tl yazıyordu. *"Oha..! Babam her ay faturayı yatırıyor. Bir yanlışlık olmalı, neyse dönünce konuşur, hallederiz..!"* dedim ve faturayı cebime koydum. Tuttum dolmuş durağının yolunu acele bir şekilde yürümeye başladım. Biraz yol yürüdükten sonra arkama bir baktım bir grup adam bağırarak bana doğru koşuyordu. Yaklaşık 15 - 17 kişilerdi. Bana iyice yaklaştılar ve bir de baktım ki en öndeki kişi Asteng'di. Benim kardeşim. En önde koşuyor ve bana doğru geliyorlardı!

"Ne oluyor ya?, Asteng sakat. Nasıl koşabiliyor?" diye düşünürken onu durdurmaya çalışıp *"Sen nasıl iyileştin?"* diye sordum ama durmadı ve *"Abi hiçbir şey sorma, koş, kooşşş!!"* dedi. Arkasına baktım, çünkü sevdiği kıza çıkma telifi edilen gruptu bunlar. Tanımıştım onları ve bağırarak Asteng'i kovalıyorlardı. Kendi kendime *"Ya bu adamların aradığı kişisen miydin? Bunun sevdiği kıza sen mi teklifte bulundun? Biz de seni efendi, dürüst çocuk sanıyorduk. Şu hale bak ailede kız peşinde koşmayan yok. Kız peşinde koşmak ailede gelenek haline gelmiş. Umarım annem ile babam kız peşinde koşturmuyordur. Nefes nefese kalmışken "Spor yapıyordum" dediğinde anlamalıydım adamların kovaladığı kişinin sen olduğunu, sen ne zaman spor yaptın ki? Ailede akli başında tek kişi kalmadı..!!"* diye düşünüp Asteng'in arkasından koşmaya ve adamlardan kaçmaya başladık. Asteng'e yetişmeye çalışıyorum ama sakat sandığımız çocuk resmen Usain Bolt gibi koşuyordu. Arkamızda bir sürü adam var ve ellerinde sopa ve

zincirlerle bizi kovalıyorlardı. Bir anda sola doğru sapıp bir mahalleye girdik ve mahallenin içinde izimizi kaybettirdik.

Şimdi saklandığımız yerden tekrar mahalleyi dolanıp dolmuş durağının yoluna girmemiz gerekiyordu. Yoksa ben geç kalacaktım. Mahallenin içinde etrafımızı dikkatlice kontrol ederek mahalleyi dolanıp tekrar yola girdik. Yola girdikten sonra şaşkın bir şekilde "*Sen nasıl koşabiliyorsun? Nasıl iyileştin?*" diye sordum Asteng'e.

Asteng : Abi bugün rüyamda ak sakallı, nur yüzlü bir adam gördüm ve benim değneklerimi benden alıp "Sen çok iyi bir çocuksun, artık yürüyebilirsin!" dedi ve ben uyandığımda yürüyebiliyordum. Sevinçten dışarıçıktım..!

"Yalan söyleme! Hergün, şiddet, taciz, işkence, adaletsizlik gören herkes mucize bekliyor ve benim görüp bildiğim kadarıyla mucizeler bir tek bu kötülükleri yapanları bulup cezasız kalıyorlar. Bu zamanda mucize mi kaldı? İyi, namuslu, masum insana mucize mi uğrar? Ne oldu? Çabuk anlat..!"

Asteng : Ya abi ben futbolcu falan olmak istemiyordum. O yüzden de sakat numarası yaptım. Yalan söylemek zorunda kaldım. Sakat falan değilim. Babamı biliyorsun! Dediğini yapardı. Çok kötü döverdi..!!

"Ya bunun için insan üç yıl boyunca sakat numarası yapar mı? Baba ben futbolcu olmak istemiyorum deseydin. Biraz kızardı o kadar. Dövseydi bile en fazla abim kadar döver, bırakırdı seni. Şimdi daha çok dövecek..! Futbolcu olmamak ve doktor olmak için sakat numarası yaptın! Şimdi ise ne futbolcu oldun ne de doktor! Salak mısın oğlum?"

Asteng : *Babamdan korktum...!!*

"Allah senin belanı vermesin. 3 yıl boyunca yalan söyledin ailene!!" diye söylenmeye başlarken tam o anda bir baktım arkamızdan bir dolmuş geliyordu.

"Bu adamlar seni neden kovalıyordu? Sevgilisine mi teklifte bulundun? Ne yaptın?"

Asteng : *Yok abi ya! Sevgilisi falan değil. Eski sevgilisiydi. Sadece bir hafta çıktılar. Kızı sıkıştırıyor barışmak için. Kız barışmayınca da şiddet görüyor. Ben de tartışırken gördüm onları. Adam, kızın ona geri dönmesi için tartışırken el kaldırdı. Ben de karşı çıktım. Olan bu yani!!*

Vakit yok, geç kalacağım diye Asteng ile tartışmak istemedim ve bize doğru yaklaşan dolmuşa doğru elimi kaldırdım Elimle *"Dur!!"* işareti yaptım ama dolmuş çok süratli gidiyordu ve durmadı. Dolmuşun içindeki insanlar içerde parti verir gibi hepsi camlara yapışmış ve çok tuhaf bir şekilde avazlarının çıktığı kadar bağırlıyorlar, çılgınlar gibi eğleniyorlardı. *"Birileri piknik falan için kiraladı mı acaba?"* diye düşündüm ama şehir içi dolmuşu kiralanmaz ki. Onlar devlet kurumuna ait.

Hemen ardından dolmuşun arkasından yüzü dahil her yeri çamurlu bir adam dolmuşun peşinden *"Allah Allah Allah Allah...!!"* diyerek koşuşturuyordu. Asteng ile birlikte şaşkın bir şekilde olanları izliyorduk. Ne olduğuna anlam verememiştik. Yürümeye devam ederken geç kalacağım, düşüncesiyle hususi arabalar geçti, durması için elimi kaldırdım. Ambulans geçti, elimi kaldırdım. Polis arabası geçti, elimi kaldırdım. Cenaze arabasına bile el kaldırdım ama hiçbirini durmadı..! Kimsenin durmaması da çok

normaldi. Bu zamanda artık kimse kimseye güvenemiyor. Bu yola baş koymuş biri gibi otostop çekmeye başladım.

16:45

Saat dört, kırk beş dakika olmuştu ve hala yürüyorduk. Hemen ilerde kaza olduğu gördük. Yolda gördüğümüz dolmuş bariyerlere hafif çarpıp durmuş ama yolda trafiği tıkamış, birbirine katmış trafiği. Üç araba daha ciddi şekilde kaza yapmıştı dolmuş yüzünden ama can kaybı falan yoktu. Ötede de yüzü çamurlu adam ise polislerle konuşup ifade veriyordu. Dolmuşun hemen yanında durdurup binmeye çalıştığımız ambulans ve polis arabası da oradaydı. Ambulansı da tedbir amaçlı çağırmışlardı. Ne olduğunu sormak için olayı gören, duyan tuhaf giyimli, sakallı, biraz uzun saçlı bir adama yaklaştık.

"Abi hayırdır? Ne olmuş burda?"

Soru sorduğumuz adam dolmuşta en arkada oturan yolculardan biriymiş ve olayı aynen şahit olduğu şekilde anlatmaya başladı.!!

Adam : Dolmuşa süslü bir tane kadın ile çocuğu bindi ve çocuğu çok fazla yaramazdı, sürekli dolmuşta birşeyler yapıyordu. Kadın da sürekli olarak "Bak şoför amcaya söylerim, sana kızar!" diyordu. Çocuk, şoförün elini tutup direksiyonu oynatmaya başladı ve adam çocuğu alıp arkaya, annesine doğru itti. Kadın şoföre "Biraz hızlı gider misiniz acelem var!" dedi. Adam da kadına "Çocuğunuza sahip çıkın ki sağ salim gidelim!" diyerek kadına doğru, arkaya dönerken çocuk, adamın gözlüğünü aldı.! Gözlüğünü kaptıran adam bir anda kadını eski sevgilisi sanınca sinirlenip direksiyonu bırakarak kadınla tartışmaya başlayınca

birakılan direksiyonun oynamasıyla dolmuş aniden sola saptı ve şoför kapiya çarptı. Kapi açıldı ve şoför dolmuşun dışına, şampoldeki çamurun içine düştü. Öndeki yolcular ise olaya müdahale etmek, direksiyona geçmek yerine camlara yapışıp "Öleceğiz!" diye bağırmaya başladılar. Şoför de dolmuşu yakalamak için çamurlu halde arkasından koşmaya başladı. Olay tamamen bu yani.

Ben, *"Ey Allahım, yarabbim. Binlerce kez şükürler olsun Allah'ım. Biz yine iyiyiz, yine nolmaliz..! Ne manyaklar varmış bu dünyada. Ben de Asteng'e kızıyorum. Asteng'den daha beterleri de varmış!"* derken kendi kendime, arkamı bir döndüm, o da ne? Az önce bize olayı anlatan adam, yüzü çamurlu adama bir şişe su verdi ve adam yüzünü yıkayıp temizledikten sonra şoförü tanımıştım. Yüzü çamurlu şoför abimmiş! Avir abim.!!

Ben tam da *"Biz yine iyiyiz, normaliz!"* demişken meğerssem anormal olan yine bizmişiz..! Kadın da önümdeki koltukta oturan kadındı. Ben kendi kendime demiştim ama *"Bu kadın abimin dolmuşuna denk gelse kavga çıkar..!"* diye ama daha beteri, *"Kaza"* olmuştu

Babam yine kendi yerine abimi işe göndermişti. Her yeri çamur olduğu için tanıyamamışız. O da bizi tanıyamamış muhtemelen. Dolmuşun arkasından koşup yanımızdan geçerken beni takım elbise, kravat ve güneş gözlüğüyle hiç görmediği için tanıyamadı da Asteng'i nasıl tanımamıştı, anlayamamıştım. Gerçi abim, burnun unucunu daha göremiyor. Bizi nasıl görsün. Bırak tanımayı, Allah bilir yanımızdan geçerken bizi görmemiştir bile ama görmüşse de öyle bir durumda tanınması beklenmezdi zaten. Kaçan bir dolmuş var sonuçta ve adam kendini, dolmuşu

yakalamaya inandırmış. Nasıl yakalayacaksa artık.

"Ne biçim akı var abimin? Ailede akı yerinde olan tek kişi kalmadı artık. Allah bilir babam řu an ne yapıyor, kesin o da birilerinin peşindedir. Bugün daha başıma ne gelebilir? Daha ne görecem acaba?" diye düşündüm kendi kendime.

*"Neyse sağlığı yerinde hiç görünmeye gerek yok. Nereye gittiğimi sormasın diye yoluma devam edeyim..!" dedim ve Asteng'e "Al řu 30 ₺'yi, bin taksiye, s*ktir git eve. Evdekilere de hiçbir şeyden bahsetme! Akşam geldiğimde konuşacağız..!" diyip verdim parayı.*

Asteng : Sen nereye gidiyorsun? Bu takım elbise ne için? Önemli bir şey mi var?

"İşim var, sorma bir şey. Git eve, akşam konuşuruz!"

Asteng : Abime ne olacak?

"O iyizaten, yolu bulur..!"

Asteng'e bir taksi çevirerek bindirip gönderdim. Ben de bir taksiye binmek için biraz yürüdüm. Abimin olduğu yerden biraz uzaklaşmıştım. Boğazım kurumuştı. O adamlardan kaçmaktan. En yakınımnda bir kahvehane vardı. Su almak için oraya gittim. Kahvenin hemen önünde birileri toplanmıştı. Biri içki almak için kahvehanenin önünden geçen karısından para almak istemiş. Kadın ise *"Çocuklarımin rızkı..!"* diyip vermediği için karısını öldürmüş ve polisler onu almaya gelmişlerdi ama adamı kadına şiddetten, baskıdan veya bir kadına karşı olan eylemlerinden dolayı değil, sadece ve sadece cinayetten dolayı almaya geldikleri besbelliydi.

Kadının cansız bedeninin üstünde en büyüğü on üç yaşında olmak üzere dört çocuk ağılıyordu. Herifin zaten ailesine bir faydası yoktu da dört çocuk annesiz, tek başlarına ne yaparlardı?

Böyleleri de kendilerine "*Adam!*" diyorlar. Bu adamlık değil, sadece kendini adam sanmak. Adamlık öldürmekle, dövmekle, güç gösterisi yapmakla olmaz. Adamlık, sevmekle, korumakla, severken göğüs kafesinin içine sığdıramamakla olur.

İnsanı hem karnında hem de kalbinde taşıyan kutsal varlıktır kadın. Kadın kadar dayanıklı olamazsın hiç ama ondan dayanmayı öğrenebilirsin. Hayatı karnında, dünyayı kabinde taşır. Sen erkeksin, anlayamazsın bir kadını. Keşke herkes, annesini, kız kardeşini düşünerek hareket etseydi. Onları düşünerek etrafına nasıl davranması gerektiğini, nasıl bakması gerektiğini bilseydi. Ama dilin de göz kapaklarının da kemiği yok maalesef.

Adam kelimesi cinsiyet belirlemek için kullandığımız bir terimden başka bir şey değil ki, insanlığın yüklediği anlamların hiçbir önemi yok. Bir kadına da "*Adam*" denilebilir. "*Adam*" kelimesi içinde merhamet olana, sevebilene, sevilene, her görüşe saygı duyana denir ve bunların hiçbirisi tek bir cinsiyet ile ilişkilendirilemez. O yüzden bir kadına da adam denilebilir. Yazık gerçekten kendilerini adam sananlara..! Ne yapsın bu kadınlar? Yemek mi yapsınlar? Bulaşık mı yıkasınlar? Ütü mü yapsınlar? Çamaşırı mı yıkayıp kurulasınlar? Çocuklara mı baksın? Onların geleceğini mi düşünsünler? Daha ne yapsın? Erkeğin yapamadıklarını yapar kadınlar. Bazı erkekler ise işe gitmekten başka bir şeye yaramazlar. Marsta mı yaşasınlar bu kadınlar, sizden kurtulmak için.

Bir evi ev yapan; ne kapıdır, ne penceredir, ne duvarlardır, ne de tavandır. Bir evi ev yapan kadındır. İçinde kadın varsa viraneler de ev olur. Bir çöplük de ev olur. Hatta tavansız, kapısız, perceresiz herhangi bir sokağın herhangi bir köşesi bile ev olur. Birkaç bireyi aile yapan; ne babadır, ne de çocuklar. Aile yapan kadındır. Onları bir arada tutan kadındır. Kadın yoksa aile dağılır..! Yaşamı doğuran kadındır.!" diye düşündüm moralim bozuk şekilde.

Su içecek midem kalmamıştı. Bu vicdansızlığın, vahşetin, şeref yoksunluğunun önünde su içecek mide kalmamıştı. Tam oradan gideceğim sırada bir baktım ki ötede babam var. O da orada olayı izliyordu ama ellerinde iskambil kağıtlarına izliyordu. Belli ki içerde kumar oynarken olay yaşanınca kağıtları ellerinde unutup dışarı çıkmıştı. 10 yıldır kahvehaneye adım atmadığını, eline iskambil kağıdı almadığını sandığımız babam, kumar oynuyordu!

Al bir de burdan yak. Bir darbe de babamdan almıştım. Faturada bir yanlışlık yokmuş demekki. Sevgili babam, 10 yıldır gizlice kumara yatırıyormuş. 67 bin tl az bile gelmiş. Sanırım faturalar dedemin mirasından öncesinden kalmaydı.

"Neler oluyor Allahım? Ailem dağılıyor Yarrabbi! Kiyamet alameti mi bu? Allah benim belamı mı vermeye çalışıyor? Yoksa bütün ailem birleşti de bana mı oyun oynuyorlar? Güya babam 10 yıl önce kumarı bırakmıştı" dedim kendi kendime.

"Her şeyi göze alarak buraya kadar geldim. Bundan sonra da vazgeçemem. İşin ucunda Elvin var. Kimse kimseye değer vermeyebilir ama benim kimseye vermediğim kadar değer verdiğim bir kadın var. Akşam hepsini hallederim!" diye düşündüm.

Babamı da boş verip bir taksiye bindim. *"Abi Gökkuşağı Salonu'na sürer misin?"* diye sordum.

Şoför : *Tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum! Tarif eder misin?*

"Lates Şirketi'nin beş kilometre ötesinde! (Mavi Kıvılcım kitabından)"

Şoför : *Anladım!*

Taksiyle salona doğru gitmeye başladık.

17:00

Saat beş'te salonuna varmıştım. Baktım salonun kapısında Hitleri selamlayan nazi askerleri gibi yaklaşık 20 kişi olan düğün sahipleri sıraya girmişlerdi. 10 kişi sağda, 10 kişi solda olmak üzere. Herhalde bir taraf gelin tarafı ve diğer taraf da damat tarafıydı. Tam ortada da kırmızı bir halı vardı. Kırmızı halının sonunda da kameraman ve fotoğrafçı vardı. Yol tahminen yaklaşık on metreydi. Adeta başka evrene açılan bir geçit gibi, bir portal gibi süslemişlerdi.

Önümde de içeriye girmek üzere iki aile ve onlardan ayrı ihtiyar bir adam vardı. Ailelerin çocukları da vardı yanlarında. İlk başta en öndeki aile girdi içeriye. Bütün karşılayanların ellerini sıktılar. Tam yolun sonuna geldiler ve bir anda kameraların karşısında durup poz verdiler önce sağa sonra sola sonra tekrar sağa baktılar. Sanki araba ile karşıdan karşıya geçiyormuş gibi. Ben de kameraya görünmek, poz vermek için hangi tarafa gidecekleri kararsızlığını bahane ediyorlar diye düşündüm. Sonra çok geçmeden sola doğru ilerlediler. Meğersem erkekler sol tarafa,

kadınlar ise sağ tarafa geçiyormuş. Düğündeki herkes birbirini tanıdığı için erkekler birbirleriyle oturup sohbet ediyorlar, kadınlar da birbirleriyle oturup sohbet ediyorlardı.

Son olarak önümde ihtiyar adam kaldı ama o da kırmızı halıdan geçerken sanki sırat köprüsünden geçiyormuş gibiydi. Adamın bütün arkadaşları Hz. Ali döneminde vefat etmiş olmalıydı. Çünkü yürüyüşünden çok yaşlı olduğu belliydi. 85 yaşlarında görünüyordu. Yetmiş saniyede bir adım atıyordu. Yaşlı adam, sağ ve solda duran adamlara *"Kusura bakmayın biz de yaşlandık artık, zor oluyor..!"* dedi. Soldan bir adam, *"Estağfurullah, daha geçsiniz ya..!"* diye cevap verdi. Belki de adamın yakınları haftada bir adamın sakalını kesmek için belediyeden restorasyon izni çıkarıyorlardır, bu adam kalkmış hala gençsin, diyordu. Adamın ne gelin tarafını, ne de erkek tarafını tanıdığını sanmıyordum. Ve onların da bu ihtiyar adamı tanımadığına emindim. Her iki taraf da adamı diğer taraftan sanıyorlardı herhalde.

Neyse sıra bana gelmişti. Ben de Murat'ın anne ve babasını tanımadığım için hem sağ taraftakilerin hem de sol taraftakilerin elini sıkarak gelmişim, kırmızı halının sonuna. Dimdik durdum, galaya gelmiş 130 milyon hayran kitlesine sahip oyuncu gibi kameraya pozverdim. Fotoğraf da çektiler ve erkeklerin bulunduğu sol tarafa geçtim. Boş bir masaya oturdum. Bizimkilerden hiç kimse yoktu. Daha gelmemişlerdi. Ben erken gelmiş olmalıydım. Onlar daha gelmemişlerdi. Oturup onları beklemeye başladım..!

Onları beklerken masanın üstünde duran atıştırmalıklardan bir şeyler atıştırmaya başladım. Sıkıntıdan atıştırmalıklıkları yiyip duruyordum. Ayran, siyah kola, sarı kola, pasta, büsküvi derken şişmeye başlamıştım. *"Neyse..! Ben kalkıp biraz haley çekeyim de*

sindirip kendime geleyim!" diye düşündüm ve cekedimi çıkarıp halaya girdim. Yirmi beş dakika boyunca hiç durmadan halay çekmiştim. Bu sefer de sarsılmadan dolayı midem bulanmaya başlamıştı. Lavaboya gitmek istedim. Çünkü artık kusacak gibiydim ve kendimi tutamıyordum.

Tam lavaboya gideceğim sırada, köşede yirmi yedi yaşlarında bir adam sevgilisi olduğunu tahmin ettiğim bir kadınla tartışıyordu ve onun giyimine laf ediyordu. *"Bu ne biçim giyinmek? Düğüne böyle gelinir mi? Bu kadar erkeğin içinde çok açık giyinmişsin.!"* falan diyordu..! Halbuki kadının eteği dizlerinin altında, ayakları sadece on beş santimetre falan dışardaydı. Üstü ise sadece boynundan iki santimetre aşağıda bir dekoltesi vardı ve kolları bile kapalıydı, dirseğinden dört parmak aşağısına kadar.!

Adamın karşısında durup *"Kadın açık değildi senin için fesat. Kadın açıkdeğil, sen başkalarının sevgilisine, karısına, kızına o niyetle baktığın için senin de sevgiline baktıklarını sanıyorsun. Kadın açık değil, senin gözlerin çıplak. Kadın olduğu gibi kadın!"* diyesim geldi ama kadın benden önce davrandı ve kendini adam sanan o mahlukata karşı sessiz kalmayıp oracıkta terk etti. Hafif bir tebessüm ile *"Helal olsun kız sana..!"* dedim içimden. İnsan düşüncesiyle, zihniyetiyle gündeme gelmeli. Kıyafetleriyle değil.

Neyse girdim lavaboya ama bir türlü kusamadım. Ben de tuvalete girdim ve yan tuvaletten bir ses geldi..!!

4.BÖLÜM

Adam : *Merhaba (soğukkanlılıkla)*

"Merhaba! (şaşkınlıkla)"

Adam : *Nasılsın? (soğukkanlılıkla)*

"İyiyim, teşekkür ederim. Siz nasılsınız?"

Adam : *Bende iyiyim. Ne yapıyorsun?*

"Düğün falan işte ne olsun. Siz ne yapıyorsunuz?"

Tuvalette ne yapılır ki? Ne yapıldığını biliyor da iş güç anlamında ne yapıyorsun? diye soruyor sanıyordum. Ayrıca böyle bir yerde muhabbet etmek de çok saçma geliyordu bana.!

Adam : *Aşkıma bir saniye. Sana sorduğum sorulara cevap veren bir gerizekalı var da ben seni sonra arayayım mı? (soğukkanlılıkla-- hızlı bir konuşma ile)*

Çıktım tuvaletten hızlıca, bir baktım 35 yaşlarında 90 kilo, 1.85 boy ile hayvan gibi biriydi.

Adam : *Hayırdır aslan sen ne saçmalıyorsun?*

"Kusura bakma kardeş! Benimle konuşuyorsun sandım..!"

Adam : *Sen erkek tarafı mısın kız tarafı mı?*

"Erkek tarafıyım!"

Adam : *Ben de kız tarafıyım. Gelinin kuzeniyim! Ben Asım!*

"Ben de Abel. Memnun oldum!"

Adam : *Ben de memnun oldum!*

Adam : *İsmin çok garipmiş, insanın babası neden böyle bir isim koyar ki?"*

"Annem koymuş ismimi. Her şeyi erkekler yapacak değiller ya. Babam da saygı duymuş!"

Adam : *Ne anlama geliyor?*

"Bilmiyorum, hiç sorgulamadım!"

Adam : *İnsan isminin anlamını sormaz mı? sorgulamaz mı? araştırmaz mı?*

"Anneler hiç çocukları için kötü bir şey düşünür mü? İllaki bir anlamı vardır ve her ne olursa olsun ben ismimden razıyım. Annemin bana bir hediyesi gibi görüyorum. Anneme güveniyorum!..!!"

Adam sustu, hiçbir şey söyleyemedi ve hafif bir ses tonu ile *"Salona gidelim mi?"* dedi.

18:00

Salona birlikte dönüp biraz aynı masaya oturduk. Bizim masaya Asım'ın arkadaşı Mustafa da gelmişti. Asım bizi tanıştırdı. Mustafa da gelinin eniştesiymiş. Gelin, Mustafa'nın baldızıymış. Tanıştıktan sonra yine atıştırmaya başlayıp biraz sohbet ettik.. Şu klişe düğün salonlarına şu kadar gidiyor, yok iyi kar ediyorlar, ismimin tuhaf olduğundan falan konuşurken vakit geçti. Düğün salonu çalışanları yemekleri dağıtmaya başladılar. Pirinç pilavı, yeşil biber, ayran, ekmek derken midem hala bulanıyordu. Bu sefer yemek istemedim ama adam ısrar ediyordu. Adama, midem bulanıyor da diyemiyordum. Yemeye başladım yine karnım doldu ve patlayacak gibi hissediyordum. Düğüne

milyon hayranı olan fit vücutlu, yakışıklı sinema ve dizi oyuncusu gibi geldim, dobloyu yeni satıp sıkıntıya giren piknik tüpü görünümlü göbekli, kel enişterler gibi gidiyordum. Hem şişmiştim, kıpkırmızı olmuşum hem de arkadaşlar da daha gelmemişlerdi, onları da merak etmeye başlamıştım.

Çalgıcılar dahil herkes yemeğini yedikten sonra müzik yeniden çalmaya başladı ve insanlar yavaş yavaş halay çekmek için salonun ortasına ilerlemeye başladılar. Ben de o sırada etrafıma bakıyorum. Bizim arkadaşlardan kimse var mı? Acaba geldiler de başka yerde mi oturuyorlar? diye bakıyordum. Adam bir anda ayağa kalkıp *"Yemeğimizi yiyip doyduğumuza göre hadi kalk halay çekelim!"* dedi. *"Şimdi çıktım halaydan!"* dedim ama adam çok fazla ısrar edince mecburen tekrar girdim halaya ve on beş dakika sonra halayda kendimizi kaybettik. İnanılmaz şekilde sarhoş gibiyiz ikimizde bağıırıyoruz müziğe eşlik ediyoruz, salonun ortasında hafif bir kustum ve *"Oturalım, yeter artık!"* dedim. Adam, *"Bir şey olmaz, devam edelim!"* dedi. Biz halay çekerken kamerlar da bizi çekiyordu. Fotoğraf falan çekiyorlardı. Sonra anons yaptılar gelin ile damat geliyor diye. Birden halayı bıraktım. Halay müziği kesildi ve yüksek sesli duygusal bir müzik çalmaya başladı. Ben genelde müziği çok severim ama bu kadar süre içinde bu kadar sesli müziklere maruz kalmak gerçekten beni fazlasıyla zorluyordu. Gelin ile damat için herkes salonun ortasından çekildi.

Ben de kendi kendime *"Nerde kaldı bu ger*zekalılar. Gelin ile damadı bile çağırdılar ama ortada damadın kardeşi bile yok!"* dedim içimden. Gelin ile damat geldi. Bir baktım gelin ile damada... Bunlar kim ya? Aslında tanıdık simaları vardı ama çıkaramıyordum.

Damat, Murat'ı okuldan almaya gelen abisi salih değildi. Yavaşça sahneye doğru ilerledim ve masanın üstündeki damat ile gelinin isminin yazıldığı kağıda baktım. Damat Bekir, Gelin Sude yazıyordu....!

YANLIŞ DÜĞÜNE GELMİŞTİM.

HEM DE ÇOK YANLIŞ DÜĞÜNE.

DÜĞÜN YARINMIŞ (PAZAR GÜNÜ)

Abimin eskiden aşık olduğu Sude'nin düğünüydü. Sude ile Bekir evleniyordu ve ben gele gele onların düğününe gelmiştim.!

19:00

Bir anda gelin ile damadın oturduğu masanın önünde dizlerimin üstüne istemsizce çöktüm ve elimdeki Elvin'e aldığım yüzük yere düştü. Yüzüğü yerden alacak mecalim bile kalmamıştı. Elvin'in evlendiğini görsem ancak bu kadar yıkılırdım. Adeta neye uğradığımı şaşırılmışım. Beynimden vurulmuş gibiydim. Psikolojik olarak da çökmüştüm resmen. Saç, sakal derken iki gün boyunca o kadar hazırlık yapmışım. Hediye almışım. Takım elbise kiralamışım. Başıma ne belalar gelmişti. Ve hepsi boşa gitmişti. Bula bula bu ikisinin düğününe mi geldim? Bir an önce oradan çıkıp gitmek istedim ve aklımda da acaba yarın, öbür gün bunlar düğün video'sunu izlediklerinde *"Bunun burda ne işi var? Düğünü mahvetmiş..!"* derler ve rezil olurdum, diye düşünüyordum. Çünkü yedik, içtik, yetmedi kustuk, oynadık. Mendil salladık, yetmedi ceket salladık. Şampanya patlatır gibi kola sallayıp patlattık ve kamera da bunların hepsini kaydediyordu. Salonun ortasında dizlerimin bağı kopmuş gibi hala yere çökmüş, şaşkın bir vaziyetteydim.

Ama o kadar üzgünüm ki;

Bayram için kıyafetler ve ayakkabı alan küçücük çocuğun sabah kalktığında bayramlığını abisinin üstünde görüp abisinin eskilerini giydiği gibi,

Umutlu bir kpss öğrencisinin sınavdan sonra sitesine girip "*Atanamadınız!*" yazısını "*Atandınız!*" olarak okuduğunu fark edip üzülmesi gibi,

100 yıl sonra bile fenerbahçenin şampiyon olacağını sanan ve mağlubiyet izleyen fanatik gibi,

İstanbul'daki 3.köprü trafiğinin yoğun olmadığı bilgisinin yanlış olduğunu gören taksici abi gibi,

Zam aldıktan iki dakika sonra ekonomik kriz nedeniyle işten atılan emekçi amca gibi üpüzgündüm.

Ben bunları düşünürken aniden enseme bir tokat yedim. Arkamı döndüğümde dokuz yaşlarında bir çocuk ve peşinden bir kadın geliyordu. "*Bak, gel oğlum, yoksa amca kızar sana!*" dedi kadın. Bu kadın, bugün gördüğüm, abim ile dolmuşta tartışan kadındı. Ayrıca Abimin sevdiği kız sandığı ve onun yüzünden kaza yaptığı kadın. Bana doğru iyice yaklaştı.! Kadın Sude'nin ikizi gibiydi. Dondum, kaldım orda. Çünkü Abim, kadını Sude'ye benzetmemiş, kadını direk görmüştü. Abimin gözleri görmüştü yani..! Sude ile bekir evleniyor olduğuna göre..!! Kafamın içinde taşlar yeni yeni yerlerine oturmaya başlamıştı. Abim okul yıllarında Sude'yi Bekir sandığı için değil, Sude Bekir ile çıkmayı kabul ettiği için Sude'nin üstüne işemişti..! Yani onun Sude olduğunu biliyordu ve yine de üzerine işemişti. Çünkü Bekir'in çıkma teklifini kabulettiği için ona sinirliydi. Babam dövmesin diye de o gün yalan söyleyip "*Gözlerim*

görmüyor..!" demişti ve gözlük takmaya başlamıştı. O yüzden hiç doktora gitmek istemiyordu. Çünkü gözleri sağlamdı. Eğer doktora gitseydi gözlerinin sağlam olduğu ortaya çıkardı.!

Abimin kör olmadığına mı sevineyim, yoksa yıllarca bize yalan söylediğine mi üzüleyim? *"İnsan 8 yıl nasıl kör taklidi yapar? Abi kardeş başıma bela oldunuz lan!"* diye düşünürken donup kalmıştım. Tam o anda kadın, elimden düşen yüzüğü görüp yerden aldı. *"Ay bu ne kadar güzel bir yüzük..!"* dedi. Kadın yüzüğe bakarken büyülenmiş gibiydi. Yüzüğün güzelliği karşısında şaşkınlığını gizleyemiyordu. Ben ise kadının karşısında diz çökmüş haldeyken bir anda Asım ve Mustafa geldi...! Mustafa, cekedimin ensesinden tutup beni yerden kaldırarak *"Ne yapıyorsun sen? Karıma evlilik teklifi mi ediyorsun?"* dedi ve masanın önünde bir gerginlik olduğu fark edilince damat ile gelin de bize doğru yaklaştılar.

Bekir, beni görünce aniden *"Abel bu. Yakalayın, gelini kaçırmaya gelmiş..!"* dedi ve ben muhtemelen açıklamasız dayak yemenin eşiğindeydim. Herkes bana bakıyordu. Ben ise kadına bakıyordum. Kadın da yüzüğe kilitlenmiş, büyülenmiş gibi yüzüğe bakıyordu. O anda durupta açıklama yapamazdım. Kadının elindeki yüzüğü bir çırpıda alıp düğün salonunun kapısına doğru hızla koşmaya başladım. Onlar da peşimden koşup gelmeye başladılar. İki - üç kişi iken bir anda Bekir, Asım ve Mustafa dahil dokuz-on kişi oldular. *"Allahım az önce kardeşim yüzünden kovalanıyordum şimdi de abim yüzünden kovalanıyorum. Biz nasıl aileyiz. Abimi kaza yaparken görüp başıma daha neler gelebilir derken biraz erken söylemişim. Daha çekecek çok çilem varmış çünkü!"* dedim kendi kendime.

Bir de takım elbise ve kundura ile koşmak da aşırı zordu. Bu, ikinci deneyimim olmuştu. Her an kayacak gibi oluyordum ama yavaşlayamıyordum da. Adeta freni patlamış kamyon gibiydim.. Düğün salonunun çıkışından yaklaşık iki yüz metre kovalandıktan sonra bir polise denk gelmiştim. Zar zor durup "Abi yardım et!" dedim. Polis beni de adamları dadurdurup "Ne oluyor beyler?" dedi. Bekir, *"Memur bey, bu adam baldızıma evlilik teklifi edip müstakbel eşimi kaçırmaya kalktı. Eskiden bunun abisi, eşimi (gelini) seviyordu. Eşimide abisi için kaçıracaktı!"* dedi. *"Hayır, Memur Bey. Arkadaşım, beni abisinin düğününe davet etti ama düğün pazar günüymüş galiba.! Ben yanlışlıkla bugün gelmişim..!"* dedim ama inanmadı ve polis memuru, *"Karakola gidelim. Ne sorunuz varsa orada çözülür!"* dedi. Hepimizi alıp karakola götürdü.

Bir o eksikti zaten. Bu gün bir onu yaşamamıştım. Onu da yaşadım. Babam karakola düştüğümü öğrenirse yapacaklarını düşünemiyorum. Abim ile kardeşimin yalanlarını unutup beni döverdi. Bütün oklar artık bana dönerdi.

20:00

Polis bizi düğün salonunun kapısından alıp doğruca karakola götürdü. Beni nezarete alttılar. Bekir'leri de baş komserin odasına götürdüler. Yaklaşık bir saat boyunca nezarete kaldıktan sonra kapı açıldı ve bir kadını taciz eden orangutan zihniyetli bir tacizciyi getirdiler. Bir de onunla aynı nezarete kalmıştım. Gerçekten her şeyi unuttum ve zoruma giden tek şeyin bu herifle aynı yerde kalmak olduğunu fark ettim. Çünkü devletin gözünde bu herifle eşittim. Kendisi kadını taciz etmediğini sadece eteğinin fazla kısa ve kıyafetlerinin fazla açık olduğunu söylediğini iddia etti. Adama,

"Peki sen, neden onun giyimine karışıyorsun ki? Sana ne? O sana karışıyor mu? Tanımadığın birine açık giyinmişsin deme hakkını kim veriyor sana?" diye sordum ve benim üzerime yürümeye kalktı.

Erkeğin tesettürü de göz kapaklarıdır. Nasıl giyinirse giyinsin, senin tesettürün hep yanında. Neden kullanmıyorsun ki? Herkes özgür, kimin nasıl giyineceğine kimse karar veremez. Aslında böyle biriyle konuşmak benim için tam bir işkence gibiydi ama kendisi ne suç işlediğimi sorup kendi suçunu, ne yaptığını söyleyince konuşmamız öyle başlamıştı. Ben bunları adama sorarken adam, *"Senin de benden farkın yokmuş! Sen niye milletin karısına evlilik teklifi ediyorsun? Kaçırmaya kalkıyorsun?"* diye sordu. Bu herif de bana inanmamakla kalmamış, beni kendisiyle bir tutuyordu. Aklı sıra bu şekilde haklı olduğunu, kendini savunduğunu ve gerçekten de ikimizin aynı olduğunu sanıyordu.

Yarım saat daha geçtikten sonra içeriye bir polis girdi. *"Nihayet çıkıyorum!"* diye sevinirken bir baktım gelen polis tacizciye, *"Serbestsin, gidebilirsin..!"* dedi. Adam sadece yarım saat kalıp hiç ifadesi alınmadan çıktı, ben nasıl bir saattir içerdeyim, diye söylenmeye başladım polise..!

"Memur bey, ben ne zaman çıkacağım..!"

Memur : *Bekle biraz..!!*

Yirmi dakika sonra aynı komiser tekrar gelmişti. Beni alıp Başkomiser'in yanına götürdü ve bana bir telefon hakkı verdi.

Başkomiser : *Söylediklerini doğrulayacak birini çağır yoksa çıkamazsın..!*

"Tamam, ararım!"

Ben de *"Murat'ı aramak istemedim çünkü tanımıyorum ve herkese anlatabilirdi, rezil olurdum. Ayrıca bende numarası da yoktu. En iyisi Ardil'i arayayım..!"* dedim kendi kendime. Ardil'i aradım ve yaklaşık yarım saat sonra gelmişti.

Ardil : *Başkomiserim, düğün yarın. Arkadaşım hangi gün olduğunu karıştırmış ve yanlış gelmiş..! İsterseniz düğün sahibi de arayabilirim şuan!*

Başkomiser, Ardil'e *"Tamam, gidebilirsin!"* dedi. Ardil de bana *"Gideyim mi yoksa seni bekleyeyim mi?"* diye sordu. Ben de, *"Kalmana gerek yok, geldiğin için teşekkür ederim. Sen eve git!"* dedim ve o gittikten sonra yaklaşık 10 dakika prosedür, ifade, sabıka falan derken ben de karakoldan çıkmıştım.

23:00

Gecenin bir yarısı yalnız başıma evden otuz kilometre uzakta yürüyordum. Bu gün neler yaşadığımı sindirmeye çalışırken yürüdüğüm yolda birinin beni takip ettiğini hissediyordum. Etrafıma baktım ancak yürüdüğüm sokakta benden başka hiç kimse yoktu. Yaşadığım şeyler psikolojimi bile etkilemiş olmalıydı. Daha doğrusu düşünmem gereken yıllardır böyle bir aileyiz ve bu benim sadece bir günümdü. Herkesin sakladığı yalanlar varmış. Evde hayırlı olan tek kişi benmişim.! Biz yıllardır böylemi yaşıyoruz ya! İçimde çok ağır bir utangaçlıkla yürüyordum.

Öyle bir utanıyorum ki;

Nobel edebiyat ödülünde isim benzerliğinden dolayı heyecandan sahneye fırlamışım da soy ismin aynı olmadığını çok geç fark etmişim gibi,

Sosyal medyadan canlı yayın yaparken yayının açtık olduğunu unutup iç çamaşıırıma kadar üstümü değiştirirken rezil olmuşum gibi,

Siigara içtiğimi bilmeyen babama sigara içerken yakalanmışım gibi,

Yolda güzel bir kız görünce cool yürüyeyim derken yerdeki kirli su birikintisini göremeyip üstümü batırmışım gibi,

Bir tacizcinin bile kendisinden önce ifadesiz serbest bırakıldığına şahit olmuş açlıktan ekmek çalan küçük bir çocuk gibi,

Beni oğlumun okulundan çağırıp *"Oğlunuz öğrencilerin üzerine işiyor!"* demişler gibi uputangacım.

23:15

Yavaş yavaş tuttum yine durağın yolunu. *"Umarım abimin dolmuşuna denk gelmem..!"* dedim kendi kendime. Eve dönerken yol boyunca arabanın camından Elvin'i düşündüm, kendimi düşündüm ve kendimi hiç bu kadar farklı duygularla görmemiştim. Bir gün içinde bin bir duyguya girmiştim. Depresyonun eşiğindeydim. Eve varmıştım, kapıyı çaldım annem açtı ve abim, gözünde gözlükle başına gelenleri kahramanca anlatıyordu. Ama öyle bir anlatıyordu ki sanki onda hiçbir suç yokmuş gibi anlatıyordu. Trafik cezası yediğini, kadınla tartıştığı için kaza yaptığını, kör olmadığını söylemiyordu bile.! Yok dolmuşun içinde kavga olmuş da, onun göğsünün üstüne tekme denk gelmiş de, dolmuştan düşmüş de arkasından koşup yetişmiş bir sürü insanın hayatını kurtarmış da, bilmem ne, bilmem ne...!!!

Asteng ise köşede hala topalmış gibi uzatmış ayağını annemle birlikte abimi dinliyor, babam ise abimi umursamadan faturadan habersiz televizyon izliyordu. Bütün dolandırıcılar toplanmıştı resmen. *"Umarım annem de bugün müzelerden bir şeyler çalmamıştır. Bari o bugün bir şey yaşamamış olsun!"* diye düşünüyordum.

Neyse ki daha fazla dayanamadım. *"Baba, Avir abim kör falan değil. Senden dayak yememek için yalan söylemiş. 8 yıldır da senin korkundan söyleyemiyor..!"* dedim.

Okday : *Nee? Ne diyorsun sen? Doğru mu bunlar?*

"Baba sakin ol. Sadece bu da değil. Asteng bey de sakat değil. Futbolcu olmamak için kendini kasten ağaçtan atmış ve ayağına hiçbir şey olmamış...!"

Babam, kabini tutarak *"Ne diyorsun lan? Yıllardır yalan mı söylüyorlar?"* dedi. Ben de *"Dur dur, kalbini şimdi tutma bir tane daha var, onu da dinle. Aramızdan biri de elektrik faturasını ödemek yerine yaklaşık 10 yıldır parayı kumara yatırıyormuş. Kumarı bıraktığını sanıyorduk ama bırakmamış. Bil bakalım bu kim? Aaa senmişsin!"* dedim.

"Hiç kızma onlara.! Sana çekmişler baba. Sen bize hiç babalık yapmadın ki dövmekten başka. Yalan söyleyip bizi kandırdın. Çocukların da sana yalan söylemiş. Onların suçu mu? Hayır! Senin suçun baba. Sana çekmişler. Çünkü onlara başka şans tanımadın. Bizi umursamıyorsun bile. Konuşmuyorsun, televizyon izlemekten başka hiçbir şey yapmıyorsun.! Seninle iki kelime konuşamıyoruz! Şu an bile dedemin mirasıyla geçiniyoruz. Çünkü işe gitmiyorsun. Adamlara hergün yalan söylüyorsun. Senin gibi biriyle

yaşayanlardan nasıl olmalarını beklersin? Bir tek benim yalanım yokmuş ya! Ama yine de sizi aile sayıyorum, sizi seviyorum ve yalan söylemiyorum...! Keşke biriniz de benim kadar bir şeyler için çabalasanız. Keşke bir aile olduğumuzun farkında olsanız. Keşke bu konuşmayı benim yerime sen yapsaydın baba..! Avir abimin şoförlüğü seninki kadar iyi değil ve araba kullanmaktan da çok korkuyor. Abim keyfinden mi senin yerine işe gidiyor? Hayır..! Senden korktuğu için gidiyor. Asteng zeki olduğu için değil sen istiyorsun diye okula gidiyor, kopya çekerek sınıfı geçiyor. Şunu anla artık bu evdeki insanlar sana saygı duydukları için değil senden korktukları için senin dediğini yapıyorlar. Ama biz senden korkmak değil, sana saygı duymak istiyoruz. Söylediğin her şeyi titizlikle yapmak için elleri titriyor bu insanların. Tamam bizi hem seviyorsun hem dövüyorsun da sadece sevmekle olmuyor ki..! Bize birazcık ilgi göstersen bizler de babamız, evimizin direği diye sana saygı duyarız. Bu sefer korkudan değil, gerçekten saygı duyarız, babalık görevini yaptığın ve hak ettiğin için saygı duyarız..!"

Bu konuşmam biraz ağırdı ama artık ona acımıyordum. Kardeşlerimi öfkeli haliyle kendisi bu hale getirmişti.

"Sen de kumarı bırakmamışsın. Dedemin mirası fazla geldi herhalde bize. Avir abim bugün senin yüzünden kaza yaptı. Ve hiç bir şey anlattığı gibi değil. Ciddi bir şey olabilirdi. Senin haberin var mı? Abim anlatırken kazayı, sendinlemiyorsun bile. Umrunda bile değil kaza. Bugün Asteng'in yediği haltlar yüzünden az kalsın adamlar bizi doğruyordu. Abimin üzerine işlediği kızın sevgilisi yüzünden ben neler neler yaşadım..! Biz niye böyle bir aileyiz ya? Bir de beni sevmezsiniz. Ya en masum olan kişi benmişim..! Başka yalanı olan var mı? Hazır konu açılmışken söyleyip

rahatlasın. Anne..! Senin var mı? Senin yok ama sen de kafayı müzelerle bozmuşsun. Ben anlamıyorum ne var bu müzelerde? Her gün müzeleri geziyorsun ama hiçbir şey almıyorsun. Tam olarak ne arıyorsun? Bize de söylesen...!"

Gözlerim yaşlı, ağlamaklı bir şekilde bunları söyledikten sonra salonda derin bir sessizlik oluştu.

"Bundan sonra bari güzelce yaşayalım, lütfen..! Anne, bundan sonra müzelerde gezmek yok. Evinde oturup yemeğini yap, dışarı çık dolaş, ne yapmak istiyorsan yap işte. Birlikte çıkar dolaşır, piknik yaparız hatta..! Müzeleri de bir şeyleri satın almak için değil, göz estetiği için gezeriz. Babam dolmuşa abimi yollamayacak, kendisi gidecek. Avir abim de iş arayacak..! Ve sen Asteng efendi, bak saygıdan dolayı kimseye bir şey yapamam ama bir tek sana gücüm yeter. Seni evire çevire döverim. Okuyacaksan doğru düzgün oku. Okumayacaksan sabah kalkıp abinle iş aramaya gidebilirsin. Bundan sonra yalan yok. Kimse yalan söylemeyecek. Kim ne yapıyorsa açık bir şekilde söyleyecek..! Lütfen güzel bir aile olalım artık. LÜTFEENN..!"

5. BÖLÜM

Biraz ağır biraz karışık konuşmuştum ama keşke beni bir kere de olsa dinleselerdi...!! Keşke bir kere de olsa beni şaşırtsalardı. Oturup biraz daha konuşmak istedim ama çok fazla yorgun, fazla bitkindim. Bir gün içinde hayatımdaki bütün yalanları omuzlamıştım. Ağırılığı beni en dibe batırmıştı ve gerçekten nefes almakta zorluk çekiyordum.

Moralim bozuk bir şekilde yüzümü yıkadım. Odama gittim ve ışığı açtım. Üstümü çıkardım ve nihayet birazcık da olsa rahatlayabileceğim bir an gelmişti..! Uykum yoktu. Zaten istesem de uyuyamazdım bu kadar şeyden sonra..! İhtiyacım olan tek şey biraz düşünmekti. Uyuyup da bu sefer de kabusların saldırısına uğramaktansa uzanıp biraz düşünmek daha iyi gelecekti bana. Belki içimi dökebileceğim kimse yoktu ama en azından kendi kendime bugünü sorgulardım..!

Düşündüm biraz. *"Ben bugün neler yaşadım? Neden böyle şeyler yaşadım?"* diye. Elvin'e aldığım yüzüğe bakarken aklıma adamın *"Şans getirir!"* dediği cümle geldi ama maalesef başım beladan kurtulmamıştı bugün. Yüzük bende ters tepki yaptı herhalde. Ailem dağılma derecesine gelmişti resmen. Tabi ben de psikolojik olarak dağılmıştım. Aslında tek istediğim sadece Elvin ile konuşup duygularımı söylemekti. Çünkü onu gerçekten çok seviyordum ve gerçekten değer veriyordum. Onu tanıdığım günden beridir, iki yıldır seviyorum ve hiç kimseyi bu kadar sevip değer vermedim. Çok yakındık onunla o yüzden beni arkadaş gibi görüp görmediğini bilmiyordum. O yüzden bugüne kadar hiç konuşmadım. Onu sevdiğimi söylersem *"Arkadaşız biz, nasıl böyle bir şey düşünürsün..!"* diyebilirdi ve onu tamamen kaybedebilirdim.

Yani onu kaybetme korkum, ona olan sevgimden çok daha fazlaydı. Bu gün ilk kez fazla değildi. İlk defa sevgim zafer sahibiydi. İlk kez sevgim korkumu yenmişti. Cesaret lazımdı, sevgimin korkumu yenmesi için ama ne zaman sevgim cesaretlense korkum, *"Ya o seni sevmiyorsa?"* kartını oynayıp sevgimi hep mağlup ediyordu. Aslında korkum da bir yandan benden yanaydı. Elvin'i benden uzak tutuyor olabilirdi ama bir yandan da bana yakın tutmak için savaşıyordu.

Uyuyamıyordum, sağa sola dönüp duruyordum. Kendimi düşünmekten alıkoyamıyordum artık. Kendi kendime, kendi içimde kendimle savaşıyordum.

KISACASI TUHAF OLAYLARLA YALANLARIN ORTAYA ÇIKMASI, BAŞIMIN SÜREKLİ BELAYA GİRMESİ İLE BATMIŞTIM, EN DİBE BATMIŞTIM.

Dipten çıkamıyordum. Yaralı, kanatları kırılmış küçük bir kuş gibi çırpınıp duruyordum. Beynim ile kalbim savaş içindeydi resmen. Bugün için kurduğum hayallerim, adeta kurtarıcı bekleyen bir geminin batışına özenircesine yavaş yavaş zihnimin derinliklerine gömülüp kayboluyordu.!!

21 Mayıs 2017, Pazar

10:00

Yorucu bir günün ardından sabah olmuştu. Güneşin ışıkları odama misafir olarak gelmişti. Saat on da kabustan uyanıp yatağımdan kalkmışım yine. Asıl olan düğüne gidip gitmemekte kararsızdım tabi. Hevesimde kaçmıştı. Bir de orada çalışan bir sürü insan var sonuçta. *"Sen dün de buradaydın, Her düğüne geliyormusun? Her düğünde kavga çıkarıp, mahvediyormusun?"*

diyebilirlerdi arkadaşlarımla. O zaman rezil olurdum, özellikle de Elvin'e karşı..! O zaman ne diyeceğimi bilemezdim.

Ama yine de *"Aşk için bütün bunları dün yeterince göze aldım ve tekrar göze alırım..!"* diyip gitmeye karar verdim. Çünkü Elvin, o düğüne gidecekti. Vazgeçmenin vakti, zamanı değildi. Ben hala çok seviyordum onu. Bir günlük başıma ne gelmiş olursa olsun, Elvinden daha önemli değil benim için. Ve sonunda batan gemim daha sağlam bir şekilde yeniden suyun üstüne çıkmıştı. Yine giydim takım elbiseyi tabi ama biraz değişiklikle gitmek istedim. *"Halay çekmek, saçmalamak falan yok, ağır başlı olacağım!"* dedim.

Üstelik takımı da bir gün kiralamıştım ama bu ikinci gündü. Bir şey olmaz herhalde diye düşünüp götürmedim..! Giyindikten sonra evin salonuna geldim, kahvaltı yenmiş ama sofraya hala yerdeydi. Televizyon açık, bangır bangır Özgür Anlık adlı bir tecavüzcü katilin serbest bırakılma, beraat etme haberini yayınlıyorlardı. Annemde izliyordu. Anneme, *"Herkes nerede?"* diye sordum. *"Baban işe gitti, dolmuşa. Çakma klark kent Abin iş aramaya çıktı. Asteng de okull..."* derken annem sözünü kesip *"Dur, dur! Söyleme! Okula gitti, değil mi?"* diye sordum. Annem, *"Evet..!"* diye cevap verdi. Ve ben de *"Yalnız okul..!"* dediğim anda kapı çaldı. Anneme dönüp, *"Kimin geldiğini tahmin edebiliyorum..!"* dedim.

Elisa : *Galiba ben de yeni tahmin edebiliyorum!*

*"Astengin geldiğine eminim. Ger*zekalı dünden dolayı gaza gelip okula gitmiş ama bugün pazar..!"*

Annem açtı kapıyı. Gelen Asteng'di. *"Oo bu ne okul aşkı yığidim..!"* dedim. Asteng, *"Abi dalga geçme ya..!"* dedi ve odasına

geçti. Annem, *"Sen nereye gidiyorsun?"* diye sordu. Ben de *"Düğüne gidiyorum, arkadaşımın abisinin düğünü. Belki sana bir de gelin getirebilirim..!"* dedim ve cebimdeki yüzüğü çıkarıp anneme gösterdim. Annem şaşkın bakışlarını gizleyemedi ve *"Nerden buldun bunu?"* diye sordu.

"Nereden buldun derken?"

Elisa : *Şeyy.!! Nereden aldın yani?*

"Senin verdiği para ile bir koleksiyoncudan aldım..!"

Elisa : *Çok güzel yüzükmüş. Kız nasıl biri?*

"Anne kızı bir görsen! Yemyeşil gözleri var. Bir güzelliği var, görmen lazım. Adı Elvin .!!"

Annem, *"Demek artık zamanı geldi.! Bekle bir dakika..!"* dedi ve odasına gitti. Ben de arkasından, *"Ne diyorsun anne? Neyin zamanı geldi?"* dedim. Odasından gelip kem küm yaparak *"Şeeyy..! Evlenme zamanı falan demek istedim..!"* dedi ve bana odasından getirdiği eski püskü bir mektup verdi. Vermeden önce de *"Bir dakika son bir şey daha yazayım..!"* dedi ve yaklaşık üç dakika boyunca bu eski mektuba bir şeyler yazdı. Annem, *"Al bunu düğünden sonra aç!"* dedi. Ben de gülerek *"Anne bu kaç yıllık? Müzelerden falan mı aldın? Ferman mı bu? Ne bu?"* diye sordum. Annem, *"Hiçbir şey sorma! Düğünden sonra açar bakarsın ama kesinlikle düğünden sonra kızla konuştuktan sonra aç..!"* dedi.

"Zamanında babama yazdığın şiirler falan mı bu?"

Elisa : *Onun gibi bir şey, diyelim.*

"İyi..! İşime yarar o zaman!"

Elisa : *Ama dediğim gibi! Elvin ile konuştuktan sonra aç!*

"Peki..! Tamam!"

Annemle muhabbet ederken zaman su gibi geçmişti ve tam çıkıp gideceğim sırada annem, *"Son bir kez daha bakayım yakışıklı oğluma..!"* diyerek beni öpüp sarıldıktan sonra kravatımı, cekedimi düzeltip *"Yakışıklı oğlum. Güle güle git..!"* dedi. Ben de ona sarıldım ve *"Akşam görüşürüz Annem..!"* diyip çıktım.

Ardil, akşam altı da gelip aldı beni. Ardil ile birlikte yolculuk boyunca dün yaşadıklarımın konuşup biraz güldük ve doğru düğünün olduğu salonuna gittik. Ama bu sefer doğru düğüne gittim. Arkadaşlarla düğün salonunda masada otururken düğün salonunun kapısından Elvin ve kız arkadaşları göründü..!!

Gözlerindeki yeşili ortaya çıkaran yemyeşil askılı bir elbise, topuklu bir ayakkabı ve üst tarafı toplanmış saçlarıyla yine beni büyülemeyi başarmıştı.

Elvin o kadar güzel olmuştu ki;

Kapıdan bize doğru gelirken zaman durmuş da ağır çekimde yürüyormuş gibi,

Saçları ve elbisesi yürüyüşünün ahengi ile danse diyormuş gibi,

Ona bakarken sanki hafiften esen rüzgar kulağıma *"Ben bir tek kadın sevdim, o da sensin ve Uzun uzun anlatılmaz tek bildiğim sen aşksın!"* şarkılarını fısıldıyor gibi,

Dört mevsimin yaşandığı şu fakir bitki örtüsüne sahip dünyada Elvin beşinci mevsimmiş gibi,

Kutusunun üzerinde *"Dikkat bağımlılık yapabilir!"* yazan ilaç gibi

güpgüzeldi.

Oturduk arkadaşlarla, muhabbet ediyoruz ama ben gözümü Elvinden alamıyorum. *"Cennetten düşerken bir yerin kırılmadı inşallah!"* diyesim geliyordu. Arkadaşlar, Murat'ın ısrarıyla halaya girdiler. Ben de artık konuşmam lazım diyip Elvin'in yanına oturdum ve *"Hoş geldin..!"* dedim.

Elvin : *Hoş buldum..! (yine yüzünde hafif bir tebessümle)*

"Nasılsın Elvin?"

Elvin : *İyiyim Abel. Teşekkür ederim. Sen nasılsın?*

"Ben de iyiyim..! Teşekkür ederim. Bu arada çok güzel olmuşsun. Yeşil sana çok yakışmış. Gözlerinin rengini ortaya çıkarmış..! Gerçi sen ne giysen yakışıyor..!"

Elvin : *Sağ ol. Sana da siyah çok yakışıyor..! Hatta siyah bir tek sana bu kadar yakıştığını söyleyebilirim.*

"Teşekkür ederim. Böyle düşünme çok sevindim..!"

Evin ile hep birbirimize iltifat ederdik. Ancak ikimizi de hiç bu kadar ciddi bir şekilde görmemiştim. Onunla diyalogumuz böyle devam ederken yavaş yavaş bütün içten samimiyetimle ona olan duygularımı söylemek istedim.

"Şeyy..! Sana bir şey söyleyeceğim! İki yıldır birbirimizi tanıyoruz ve fark ettin mi etmedin mi, bilmiyorum ama ben seni çok seviyorum! Seni görünce her histen, her duygudan biraz oluşuyor içimde. Nasıl bir ruh haline büründüğümü dahi bilmiyorum. Herşeyi unutuyor, kendimi kaybediyorum. Ben seni çokkkk seviyorum!"

Kendimi hiç bu kadarı romantik görmemiştim açıkçası. Onunla konuşurken kendimi dışarıdan görmek isterdim. O an gözlerine vuran ışığı görmeniz lazımdı. Yeşil olan gözleri ışığın vurmasıyla adeta bir bahçeyi, çiçek bahçesini andırıyordu. Resmen cennet bütün ihtişamıyla karşımda duruyordu sanki..! Tüm cennet bahçesini ve çiçeklerini bakışlarına, gözlerinin yeşiline sığdırmıştı adeta..!

Tabi ben konuştuğum süre boyunca hiç konuşmadı. Benim kötü hissetmemin en büyük nedeni bu oldu. Çünkü o susunca olumsuz bir cevap gelecekmiş gibi hissediyordum. O susuyordu ama ben içimdekileri söylemeye devam ediyordum. Ve ben konuşmamı bitirdikten sonra Elvin, *"Beni sevdiğini biliyordum zaten!"* dedi. Biraz şaşırmıştım. Nasıl belli ettiğimi merak ediyordum.

"Nerden biliyordun? Nasıl anladın yani?"

Elvin : *Ben fark etmedim. Birine belli etmişsin. O söyledi bana..!*

"Kime belli etmişim?"

Elvin : *Boşver, tanımazsın..! Sonra anlatırım sana..!*

Elvin, onu sevdiğimi kime belli ettiğimi söylememişti. Ben de ısrar etmek istemedim açıkçası. Zaten pek de önemi yoktu. Herhalde arkadaşlarından biridir, diye düşündüm. Ayrıca Elvin de beni sevdiğini söylemişti. Ben hayatım boyunca bir gün içinde bu kadar mahvolmuş ve hemen sonrasında ise bu kadar sevindiğim bir an daha hatırlamıyorum. Kendimi o an dünyanın en mutlu insanı gibi hissediyordum. Ben de aldığım çiçek ve yüzüğü sağ cebimden çıkardım. İlk önce çiçeği verdim Elvin'e. Cebimden çıkardığım için biraz zedelenmişti ama yine de *"Çok güzel,*

teşekkür ederim!" dedi.

"İlk aldığımda daha güzeldi ama yine desenin kadar güzel değildi. Hiçbir şey senin kadar güzel olamaz!"

Aslında çiçek cebe koyulmaz. Ama maalesef aşktan sarhoş olmuş biri ne yaptığı bilemez. Hemen hediye aldığım yüzüğü çıkarıp verdim. Bir anda şaşırды ve hafif bir tebessümle gülümsedi. *"Beğendin mi?"* diye sordum. Sustu ve gözü yaşarmaya başladı.

"Ne oldu?"

Elvin : *Sen bunu nereden buldun?*

Neler olduğunu bir tek ben mi anlamıyordum acaba? Çünkü yüzüğü gören bana *"Nereden buldun?"* diye soruyordu. Herkes bu yüzüğü daha önce görmüş müydü yoksa benim böyle bir yüzüğü alabileceğime mi inanmıyordu? Pek anlam veremiyordum.

"Bir koleksiyoncudan aldım..! Ama ne oldu?"

Elvin : *Ne kadara aldın?*

"Elvin, ne önemi var ki? Hediye işte!"

Elvin : *Önemi var. Sen öyle, ona göre bir şey diyeceğim sana!*

"400 ₺ aldım. Ama ne oldu? Bana da söylesen..!"

Elvin, gülüp cebinden para çıkarardı ve *"O zaman al 400 ₺. Ben de senden satın almak istiyorum..!"* dedi.

"Yok olmaz. Ben bunu sana hediye olarak aldım zaten. Üstelik satamam yüzüğü!"

Elvin : *Hangi koleksiyocudan aldın?*

"Bizim mahallenin ötesinde bir tane koleksiyoncu var. Oradan aldım!"

Elvin : Abel, oradaki adam benim babam..! Ve bu da benim yüzüğüm. Annemden kalan yüzük. Ölmeden önce babama vermiş. Babam da bana verdi ama kaybetmiştim. Çok aramama rağmen bulamamıştım ve çok üzülmüştüm. Babam bulmuş demek ki..!

Ben hala neler olduğunu anlamıyor ve üst üste şaşıırıyordum. Neler olup bittiği ile ilgili en ufak bir fikrim bile yoktu. Kafamda ise bir kaç soru vardı.

"Peki ama baban, annenden kalan yüzüğü bana neden verdi ki? Senin için bu kadar değerliyse yüzüğü bana neden verdi?"

Elvin : Çünkü babam seni tanıyor. Sen oraya gidince de muhtemelen tanımış yine. Çektiğimiz fotoğraflar bilgisayarımda ve seni orda gördü. Bir ara sordu bu kim diye, hatta ben sana "Beni sevdiğini birine belli etmişsin.!" dedim ya..! O babamdı işte. Babam fotoğraflara bakınca bu çocuk sana aşık. Sana aşkla bakıyor, dedi. Benim annene baktığım gibi bakıyor dedi. O yüzden yüzüğü sana vermiş olmalı. Bana da, ben düğüne gideceğim diyip buraya gelmeden önce 400 ₺ fazla verdi. Ben de fazla değil mi bu dedim. Belki biri yüzüğünü bulur ve ondan satın almak istersin. Sonuçta o yüzük senin için önemli. Ya da senin için değerli biriyse kendini belli eder dedi. Parayı almam için şaka yaptığını sanmıştım. Sonuçta evde kaybolan yüzüğü kim, nerde bulsun ki? Yani yüzüğü sana bilerek verdi. Bana vereceğini biliyormuş demekki..!!

Ben ne diyeceğimi bilmiyordum. Elvin'in karşısında suskun bir şekilde oturup onu dinliyordum.

Elvin : Babam sana ne dedi ?

"İçeri ilk girdiğimde beni tanıyor gibiydi ve benim için değerli birine hediyelik eşya bakıyorum diyince direk cebinden bu yüzüğü çıkarıp bana verdi. Çok değerli bir yüzüktür. Sakın kaybetme ve sakın kimseye satma. Yüzüğe ihanet etme. Değerli bulduğun kişiye ve yüzüğe değer verecek kişiye ver, dedi..!"

Elvin : *Bana vereceğini biliyordu çünkü..!*

"Bir de aldığın an hayatını değiştirmeye başlar, şans getirir" dedi de ben aldığımdan beridir başıma ne belalar geldi bir bilsen."

Elvin : *Değiştirmiş o zaman. Başına tuhaf, birbiri ile bağlantılı olaylar kurarak sana yanlışları gösterir..! Yani en azından ben de babam gibi yüzüğün böyle bir gücü olduğuna inanıyorum. Annem de öyle düşünüyormuş!*

"Ciddi olamazsın? Ben dün hayatımdaki bütün yalanları öğrendim. Hem de birbirinden tuhaf olaylarla. Ailem dağıldı ve kötülükten arınmış gibi bu sabah iyi gördüm herkesi..! En dibe battığım günün sabahına uyandığımda her şey çok daha iyiydi."

Dün ne kadar dağılıp üzüldüysem bugün de o kadar sevinip mutluydum. Aklıma annemin mektubu gelmişti. Gerçekten şiir olabilir diye çıkarıp okumak isterdim ve cebimden çıkardım.

Elvin, cebimden mektubu çıkardığımı görünce *"O nedir?"* diye sordu.

"Bilmiyorum. Ben buraya gelmeden önce seni anneme anlattım ve annem de bana bu eski mektubu verdi. Düğünden sonra aç, dedi. Sanırım şimdi açabilirim. Umarım şiirdir..!"

Elvin : *Ne? Ne demek bu şimdi? Babam da bana eski bir mektup verdi. Babam, yüzüğünü bulduktan sonra aç, dedi..!!*

İkimizin de merakı aynıydı. Annem ve Elvin'in babası birbirlerini tanıyor muydu? Eskiden mi tanışıyorlardı? Neden bizlere eski mektuplar verip birşeylerden sonra açmamız gerektiğini söylediler ki? Bizden sakladıkları şey neydi? Bizden her ne saklamışlarsa bunu yaklaşık 20 yıldır saklamışlar. Kafamın içinde bu tip sorular resmen cirit atıyordu..! Elvin'i bilmem ama benim o an aklımdan geçen tek şey *"Umarım kardeş falan çıkmayız..!"* düşüncesi idi. Çünkü, açıkçası benim aklıma bundan başka hiçbir şey gelmiyordu ama öyle bir şey olsaydı da bize söylerlerdi herhalde. Bir şeyleri şart koşmazlardı, diye düşünüyordum.!! Yine de tedirgindim.. İkimiz de çok şaşırmiştık ve şaşkın, meraklı bir şekilde aynı anda mektupları açtık. Her iki mektup da o kadar eskiydi ki sararmıştı, katlanan yerlerden yıpranmış ve neredeyse 20 yıllık gibi görünüyordu..

6. BÖLÜM

BUĞLEM'İN MEKTUBU

Sevgili kızım Elvin. Bizim evimiz, dünyadan yaklaşık 77 ışık yılı uzaklıkta olan Gökkuşağı Galaksisi'nde Aden Gezegeni'nde. Baban gök bilimci öğrencisiyken (17 yaşındayken) uzaya gönderdiği radyo sinyallerini tesadüfen bulduk ve dünyaya geldik. Benim artık gitmem gerekiyor. Seni yalnız bıraktığım için üzgünüm. Yüzüğün içinde bizim galaksimiz var. Ne zaman gelmek istersen yüzük sana yardımcı olacaktır. O Aden-i Eflin yüzüğü. Altındaki pusula seni buraya getirir. Burası kadınların değer gördüğü, kutsal sayıldığı, hiç tecavüz, taciz, şiddet ve cinayetin olmadığı cennet gibi bir yer. Buraya kadınlar ve kadınların değerini bilenler, iyi insanlar gelir. Baban sana bu mektubu sen büyüdükten sonra, sana değer verecek birini bulduktan sonra verecektir. Ve baban da yanıma gelecek. Seni çok seviyorum. Seni bırakıp gittiğim için özür dilerim. Seni çok özleyeceğim ve bekleyeceğim kızım. Seni çok seven Annen...

ELİSA'NIN MEKTUBU

Oğlum sen tüm samimiyetinle insana, sevgiye değer veren tek oğlumsun. Bana benzeyen tek oğlum. Kardeşlerin de öyle, onlar da benim gibi ama senin kadar değil. Ne abin ne de kardeşin senin gibi değil. Biz 77 ışık yılı uzaklıkta olan başka bir galaksiden, başka gezegenden geldik. Kardeşim Buğlem ile bulduğumuz radyo sinyalleri ile dünyaya geldik. Buğlem, 1 yıl aradan sonra sinyalleri gönderen adama aşık oldu. Evlendiler, bir çocukları oldu. Çocuğun adı Elvin. Çok geçmeden kocasına başka galaksiden geldiğini söyleyince evimize, yani gezegenimize dönmek zorunda kaldı. O gittikten sonra adam bunalıma girip işini bırakmış ve

taşınmış olmalılar. Ben adamı çok fazla tanımıyorum. O ise beni hiç tanımıyor ve benim varlığımdan bile habersiz. O yüzden kaybettim onları. Kardeşime söyledim, bu dünyada kadına değer verilmediğini ancak beni dinlemedi ve evlendi. Dünyaya geldiğimiz zamandan beridir burda şiddet etsik olmuyor, bunu fark ettik. Aden hiç böyle bir yer değil. Eğer senin dışında babana veya başka birine başka gezegenden geldiğimizi söylersem ben de gitmek zorunda kalacağım ama kızın iyi olduğunu bilmeden, yüzüğü ve adamı bulmadan gidemem. Kardeşime kızmıştım ama ben de evlendim. Babana aşık oldum. Gerçekten sevenler, gerçek aşka gerçekten engel olamıyorlar. Baban bana çok değer verdi ve ben de onu sevdim. Bana, bu merhametsiz gezegende bir şey olursa diye bunu sana yazıyorum. Eğer bana bir şey olursa kendi evime dönmek zorunda kalacağım. Eğer şuan bu mektubu okuyorsan kızı bul, iyi olduğundan emin ol. Bir kadının daha bu adaletsiz gezegende vahşice öldürülmesine izin verme oğlum.

Sen Gökkuşağı Galaksisi'nin, Aden Gezegeni'nin prensi'sin, kız ise prensesi. Gökkuşağını Prensessiz bırakma. Gökkuşağındaki bütün gezegenler size bağlı. Aden-i Eflin yüzüğü olmadan buraya gelemezsiniz. Yüzüğü ve kızı bul oğlum. Seni de, kardeşlerini de babanı da çok seviyorum. Annen Elisa..!

SONRADAN YAZILAN KISIM. 17:00

21 Mayıs 2017 PAZAR (BUGÜN)

O yüzüğün gücünü taşıyabilecek iki kişiden birisin. Biri sen, biri Elvin. İşte bu yüzden sana özel bir çocuksun demiştim. Eğer bunu okuyorsan kız güvende ve ben çoktan gitmişim demektir. Ayrıca bunca yıldır yüzüğü bulmak için tüm müzeleri gezdim. İnsanların aksesuarlarına, takılarına baktım belki bulurum diye. Keyfimden

gezmedim müzeleri. Sen, "Artık iyi bir aile olalım. Müzeleri gezme!" dediğinde bile aslında seni dinlemeyecektim oğlum. Sen evden çıktıktan sonra yine müzeleri gezecektim. Babanızdan ve sizden sonra vazgeçemeyeceğim tek şey yüzüğü bulmak. Ben yüzüğü bulamadım ama sen buldun. Hem yüzüğü hem de kızı buldun. Şimdi kız senin yanında güvende. Ben de gidiyorum. Her gün binlerce cinayet olan, zulüm, ihanet, sahtekarlık, taciz, tecavüz olan kötü kalpli, adaletsiz olan bu gezegende kendine, kıza, kardeşlerine ve babana dikkat et. Babanın üzerine çok gitme. Abin ile kardeşine nereye gittiğimi söyleyebilirsin ama babana söyleme. Evden çıkmadan önce üstünü başını düzeltirken cekedinin sol cebine bir şey koydum, bakmayı unutma. Herkes size (Abel ve Elvin) emanet. Sizi çok seviyorum ve sizi bekleyeceğiz oğlum. Hoşçakal..

Benim adım Abel. *"Daha başıma neler gelebilir?"* diye düşünürken bütün bunlar sadece bir başlangıçmış.!! Kaderimin üzerine yazılan büyük kehanetler vardı. Bu kâbus, bu kehanetler, hayatım boyunca başıma gelebilecek en büyük felaketler için beni uyarıp hazırlıyordu. Sadece bana değil, tüm insanlığın başına büyük felaketler geliyordu. Ben sadece sıradan hayatıma ve Elvin'e kavuşmayı isterken beni çok uzun yolculuklar, çok büyük maceralar ve çok büyük felaketler bekliyordu. Bu yüzük, kâbus ve kehanetler sadece başlangıçtı. Hepimiz için....

DEVAM EDECEK..

ÖZET

Aden : cennet anlamına gelen isimdir.

Eflin : cennet kapısı anlamına gelen isimdir.

Buğlem : cenneti müjdeleyen melekanlamına gelen isimdir.
(Başka galaksidengeldiğini söyleyen ilk kişi)

Elisa : cennetteki kadın melek anlamına gelen isimdir.

Abel : cennetteki erkek melek, prens anlamına gelen isimdir.

Elvin : cennetteki çiçek anlamına gelen isimdir. (Elvin'i temsil eden yüzüğün üstündeki çiçek)

Oktay : sinirli öfkeli anlamına gelen isimdir.

Sadık : aldatmayan anlamına gelen isimdir.

Avir : görüş, bakış anlamına gelen isimdir. (Görme engelli olmayan abi)

Asteng : engel, engel olan anlamına gelen isimdir Ffiziksel engelli olmayan kardeş)

Yüzüğün içindeki çiçeğin rengi : Elvin'in göz rengi

Yüzün içindeki çiçeği çevreleyen sarı - açık kahverengi : Abel'in göz rengi

Yüzüğün içindeki pusula : Gökkuşağı Galaksisi'nin bulunduğu yer

Sokakta görünen adam : Hikayenin devamında...!

Abel'in yüzüne su çarparken yaşadığı : Hikayenin devamında...!

Abel'in aynada gördüğü silüet : Hikayenin devamında...!

Elisa'nın kapıda beklemesi : Hikâyenin devamında...!

Yüzüğün altındaki geriye akan saat : Hikayenin devamında...!

Abel'in gözlerindeki kıvılcıklar : Hikayenin devamında...!

Elisa'nın Abel'in sol cebine koyduğu şey : Hikayenin devamında...!

Gökkuşağındaki melekler 2

Zanai : O gelmiş. Felaket, kıyamet gelmiş. Başından beridir her şeyi biliyor. Durmayacak..!

Abel : Kim bu adam?

Zanai : Seni tanıyor?

Abel : Bizden ne istiyor?

Zanai : Elvin'i. Elvin için gelmiş. Onu saklamanız, korumanız lazım..!

Ajna : Geleceği varsa göreceği de vardır. Orduları hazırlayın!

Zanai : Pek bir şey görebileceğini de kolay olabileceğini de sanmıyorum. Sonuna kadar savaşacak..!

Asteng : Bu durumda korkmamız mı lazım?

Zanai : Korkmakta haksız sayılmazsın. Kıyametten korktuğun kadar kork. Çünkü kıyametin kendisi o! O ölmeli..! Ölmeliii...!!

Dokuzdiyebiri : Okuduğunuz için teşekkür ederim. Bu kitap, Evrenin Sonu adlı serinin ilk kitabıdır. Yorum yaparsanız çok sevinirim. Şimdiden güzel yorumlarınız için teşekkür ederim. Serinin devam kitaplarını Google Play Kitaplar'da bulabilirsiniz. Mir.az okuyucularına özel aşağıdaki kodu kopyalayıp Google Play ve Google Play Kitaplar'da kullanarak sonraki kitap olan "Gökkuşağındaki Melekler 2: Arjen" kitabını çok indirimli bir şekilde alabilirsiniz! Serinin her kitabının sonunda bir sonraki kitap için kodlar bulabilirsiniz...!! **KOD : B5RET23WZQ3YB**

GOOGLE PLAY KİTAPLAR'DA OLAN DEVAM KİTAPLARI VE
KİTAPLARIN OKUMA SIRASI

- 1) **Gökkuşağındaki Melekler (Bunu Okudunuz!)**
- 2) **Gökkuşağındaki Melekler 2: Arjen (Sonraki Kitap!)**
- 3) Mavi Kıvılcım
- 4) Gökkuşağındaki Melekler 3: Kızıl Gemiler
- 5) Akıncı: Bir Osmanlı Mirası
- 6) Mekatron
- 7) Kawa: Tanrı'nın Doğuşu
- 8) Muhafızlar: Dahhak
- 9) Vantablack: Karanlıklar Kraliçesi
- ..) Çok Yakında.. (Lütfen beklemede kalın.!)

Seri devam ediyor..

Takipte kalın lütfen...

Lütfen yorum yapmayı unutmayın!

Instagram: dokuzdiyebiri

Twitter: dokuzdiyebiri